CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU
Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39
4 pagini — 1 leu

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

Redactor șef
ILIE PĂUNESCU
ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 63)
SÎMBĂTĂ
21 aprilie 1990

Abuzuri electorale

Trei membri ai redacției „DREPTATEA" atacați de bandele F.S.N.

Joi 19 aprilie, reporterii „DREPTĂȚII" ION RUSU și MIRCEA SPATARU, însoțiți de fotoreporterul GHEORGHE PETER, au fost atacați, de 2 ori, în comuna GÎRDA de Sus, județul Alba, de grupuri de activiști F.S.N.

Sergentul major de poliție îi invitase „să se care" din localitate, apoi a asistat, de la o oarecare distanță, la agresiune.

Reporterul ION RUSU, care a fost lovit cu un corp dur în craniu, are dureri puternice de cap și cere un examen medical urgent.

După agresiune, cei trei ziariști au fost protejați la hotelul din Cîmpeni, de trei polițiști în uniformă. Cu toate acestea, poliția din Cîmpeni ne-a răspuns vineri la telefon că nu știe nimic despre agresiune.

Așteptăm intervenția guvernului. Abuzurile electorale ale F.S.N. iau proporții intolerabile. Guvernul folosește din ce în ce mai des metodele din 1946, anul marelui fals electoral.

Redacția „DREPTATEA" contează în această împrejurare, pe solidaritatea colegilor din presa internă și internațională.

UN SEMNAL DE ALARMĂ!

Semnalul de alarmă se trage în caz de primejdie. Și primejdie există. Alegerile bătînd la ușă, este imperios necesară punerea în gardă a opiniei publice, pentru a nu fi tîrîtă sub roțile rotativei propagandei feseniste.

Fiecare trebuie să vedem realitatea : turneele electorale ale d-lui Ion Iliescu sînt organizate în cel mai tipic stil ceaușist, (inclusiv vizitele de lucru) și reținute bine pe micul ecran. Este suficient ca imaginea actualului candidat să fie trucată ca aceea de tristă memorie, scenariul optic neprezentînd nici o diferență. Mulțimile adunate îmi amintesc de o întrebare pe care i-am pus-o unui soldat din „divizia celere" trimisă de Mussolini să lupte pe frontul sovietic : — „Siete volontario ?". Răspunsul : — „No ! Forzamente !" Transpus la noi este cazul celor din întreprinderi și instituții. O altă parte sînt foștii activiști, membri zeloși de partid, securiști, bincinițeles cu familiile lor, așa cum le-a dat să înțeleagă Candidatul cînd a făcut public contabilitatea viitorilor suporteri. Această a doua parte se suprapune cu entuziasm și firesc, din convingere, sitemului (bine cunoscut) electronic de amplificare pe bandă magnetică ; așa că, retrăiesc zilele fericite, despre care noi credeam că s-au terminat definitiv, cînd în realitate... primejdia ne pîndește. Nu trebuie să scăpăm din vedere partea oratorică, unde sînt în adevăr ceva diferențe, nu de esență, pentru că fostul era un paranoic bîlbîit care nu-și corectase ca Demostene bețeșugul perorînd pe malul mării înfuriate ; Candidatul dispune de o oratorie mieroasă, și-a mai corectat identitatea gestică, afișează un zîmbet promițător, amăgind cu ajutorul omniprezent al micului ecran restul corpului electoral, polarizînd întregul teritoriu uman al țării.

În fața ochilor îmi revine imaginea de prim plan a unei mîini, care acoperea aproape întregul ecran ce reproducea balconul de la Baia Mare, zăbovind în mod expres cu tendința de a strînge într-un pumn, pumnul neocomunismului (ca și cum comunismul ar fi cînd vechi cînd nou, după cum bate vîntul), ideologia pe care candidatul o confesează fără reticență, atît în interior, cît și în străinătate.

Iată ce vă așteaptă, alegători : să fiți păcăliți și să votați comunismul, pumnul cu care cinci decenii ați fost molestați fizic și moral, chiar exterminați. Nu vă lăsați înșelați !

„Fără atac la persoane" este sloganul lansat de Emanuel Valeriu și Alexandru Stark, reporteri cosmetizați ai RTV Liberă, intrînd funcționalitatea curteană de ieri și de azi, voiajori neobosiți stipendiați din banii noștri (i se zice și bugetul statului) ca să cutreiere țara și străinătățile, dîndu-și aere de Dan Radheri al CBS-ului american, două unelte active în a scormoni prin arhive inaccesibile altora ca și insinueze cu falsitate profesională că au obligația să pună întrebări „incomode" despre trecutul partidelor de tradiție sau chiar din trecutul persoanelor de conducere din partide neagreate, se știe de cine.

N-am auzit noi oare bine la 22 dec. 1989 legămîntul-jurămînt al candidatului fesenist făcut națiunii, cum că s-a terminat cu comunismul și toate structurile sale, pentru ca să revină sub titulaturi ca **neocomunism, comunism cu fața umană** sau **democrație originală** (sovieto-balcanică) ?

„Fără atac la persoane" ! Al cui este interesul, acum, după două luni de rafale de calomnii, de dezinformări nelucrative ? Tocmai celor cărora le este teamă că intrați în campania electorală (tot fiind Sfintele Paști) ar fi jupuiți de blana de miel și s-ar arăta cine sînt cu adevărat. Opoziția nu mai este interesată, n-a avut și n-are ce ascunde, mistifirea este de partea cealaltă.

Fără acapararea mijloacelor de propagandă electorală în stil ceaușist prin mitinguri de constrîngere prefabricată, monopolul difuzării presei, a mijloacelor de transport, convoale de mașini pentru candidat, trenuri de manevrarea minerilor, nu cărbunilor, elicoptere care să lanseze manifeste după modelul din ziua Revoluției (să nu zicem că n-au învățat ceva), pază antrenată din vremea dictaturii plus autoinarmarea gen Gelu Voican. Pe lîngă toate acestea, o lume întreagă are ochii ațintiți la alegerile noastre, ca să fie cinstite, ca să putem remonta creșterea prestigiului internațional din ultimele luni și ca Revoluția să se dovedească la înălțimea jertfelor ei.

Alegători, gîndiți-vă bine că nu alegeți nici un președinte pînă la adoptarea unei constituții, nici un parlament, pînă tot atunci ; vă alegeți viitorul vostru și viitorul copiilor voștri, al țării pentru timp îndelungat. Dacă alegeți cu înțelepciune veți fi cinstiți de istorie, dacă greșiți, veți fi condamnați de aceasta.

ADRIAN GRIGOROPOL

Semnul electoral al P.N.Ț.-c.d. este OCHIUL

INTELECTUALI !
OAMENI DE CULTURĂ ȘI ARTĂ !
FĂURITORI DE SPIRITUALITATE ȘI CUGET ROMÂNESC !

PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — creștin și democrat a cărui activitate politică și socio-economică își are temeiurile în milenarele tradiții ale poporului român, vă cheamă să participați, ca buni fii ai acestui pămînt, la renașterea spirituală a României libere și democratice.

PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — creștin și democrat promovează renașterea noastră spirituală pe baza moralei creștine și a străvechilor tradiții de toleranță și omenie românească.

PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — creștin și democrat este pentru : libertatea deplină a creației intelectuale ; scoaterea culturii și a așezămintelor care o reprezintă de sub influența ideologiilor politice ; sprijinirea materială, necondiționată, a uniunilor de creație ; o largă circulație internațională a valorilor culturii noastre naționale ; reorganizarea întregii vieți culturale românești pe baze umanistice și democratice.

Votați P.N.Ț.-c.d. — partidul marilor tradiții românești

Manevră abilă

De ce n-a fost desființat oficial Partidul Comunist Român

Sîntem de acord că scoaterea lui în afara legii s-ar fi putut dovedi, în ultimă instanță, o măsură pripită, deși argumentul invocat atunci cînd s-a discutat chestiunea, cum că asta ar însemna o stîrbire a democrației și libertății, nu este nicidecum valabil. Oare nu tocmai pentru apărarea democrației și libertății interzicem mișcările politice de extremă dreapta ? Iar Partidul Comunist Român (mă refer la partid ca instituție și la nomenclatura ce l-a condus) nu s-a dovedit mai primejdios, mai nociv, mai dușman al libertății și democrației decît orice mișcare de dreapta ? Prin crimele săvîrșite de-a lungul celor 45 de ani, nu s-a dovedit suficient că PCR a fost un partid de extremă stînga ? Prin promovarea la conducerea sa a unor elemente criminale, extremiste, cum s-a dezvăluit a fi fost încă din tinerețe Nicolae Ceausescu, acest partid nu s-a dovedit suficient a fi extremist ?

Credem că s-a dovedit cu prisosință.

Atunci, de ce această delimitare ? Sau considerăm extrema stîngă mai puțin periculoasă decît extrema dreaptă ? Nu s-au făcut vinovate, în egală măsură, de crime oribile împotriva proprilor popoare, împotriva umanității ? Ba da. Așa că, argumentul cu privire la o presupusă stîrbire a libertății prin eventuala scoatere în afara legii a PCR, considerăm că nu este valabil, nu rezistă unei analize serioase, deși, la momentul respectiv, acest argument a fost acceptat și de unii lideri ai partidelor istorice.

Atunci, de ce nu s-a scos în afara legii acest partid, definitiv compromis în istoria României ?

Problema e complexă și rezolvarea, mai bine zis nerezolvarea ce s-a găsit, e de mare subtilitate. Să argumentăm.

Dacă PCR ar fi continuat să existe, ar fi acționat la lumina zilei, atunci foștii tovarăși din conducerea acestui partid ar fi trebuit să „activeze" și, eventual, să candideze la alegeri în numele partidului lor. Evident, în fața electoratului, n-ar fi avut nici-o șansă.

Lăsînd chestiunea existenței PCR netranșată, Frontul Salvării Naționale atrage în jurul său mai multe categorii de oameni : în primul rînd, toată nomenclatura fostului partid care vede, pe bună dreptate, în Front, singura ei șansă de salvare ; în al doilea rînd, pe unii foști membri ai PCR pe care Frontul se străduiește să-i convingă că partidele istorice, dacă ar veni la putere, l-ar trage la răspundere ; și, în al treilea rînd, un număr de oameni care după revoluție, dobîndind poziții ce-i avantajează, confundă aceste avantaje sau poziții cu niște cadouri făcute lor de Front, ignorînd sau uitînd că, acestea sînt cuceririle revoluției, iar revoluția n-a făcut-o nicidecum Frontul, ci poporul și armata. La categoriile enumerate, mai sus, vom mai adăuga păturile, mai puțin semnificativ numerice, dar foarte importante într-un scrutin, ale funcționarilor publici și intelectualilor care, datorită locului lor de muncă, preferă să fie, totdeauna, de partea celui mai puternic.

În felul acesta, Frontul, ca real urmaș al Partidului Comunist, se plasează mai ales în perspectiva alegerilor, într-o poziție mult mai avantajoasă decît ar fi fost desființînd partidul său, dimpotrivă, lăsîndu-l să-și continue existența.

Domnul Iliescu, în calitatea sa de fost membru al conducerii superioare a PCR, ar fi putut propune oricare dintre alternative. A preferat-o, însă, pe cea de-a treia, cea mai lesnicioasă, mai lipsită de complicații, și totodată, cea mai avantajoasă, căci asigură continuitatea PCR și a nomenclaturii pecerniste sub o formă nouă.

Și așa se explică, desigur, și refuzul de a se trece hotărît la desființarea fostului trust Carpați — care e mascat undeva în Ministerul Economiei Naționale — și, refuzul de a se lua în discuție revizuirea pensiilor foștilor activiști de frunte ai PCR (—8 000 lei — o pensie nu din cele mai mari —, adică, de două ori cît un medic bun sau un inginer, sau un profesor universitar) și refuzul de a se publica numele informatorilor din întreprinderi și instituții (aceștia, sigur, vor vota cu FSN) și multe altele.

S-a spus de către cineva, în 12—13 ianuarie, că PCR nu trebuie interzis, nici desființat, pe motiv că el și-a încetat existența de la sine.

Nu, domnilor și frați români ! PCR își continuă existența și activitatea de la sine și el este, acum, la fel cu în întreaga sa existență, cel mai primejdios dușman al poporului român. La urmă, poporul are șansa istorică de a scăpa de acest dușman care era gata-gata să-l conducă la exterminare.

SIMION ALEXANDRU

Bătut în mod sălbatic

Mihai Roșu, zugrav în cadrul A.C.M., sector 3, București, a plecat luni, 16 aprilie 1990, în comuna Cănești din județul Buzău. Se întîlnea cu reprezentanții a peste 20 de tineri, în satul Plopeasa — aparținător al comunei Cănești și, în consecință, luase cu sine adeziuni P.N.Ț.-c.d. și manifeste pentru alegerea domnului Ion Rațiu ca președinte al României. Doi indivizi, pe nume **Ghiță Jupoi** și **Sorin Tudorache** i-au luat adeziunile și manifestele și le-au dat foc, apoi l-au bătut în mod sălbatic. O pereche de tineri l-au salvat în cele din urmă. Toată noaptea de 16 spre 17 aprilie, Mihai Roșu a stat ascuns pe cîmp, iar cei doi agresori l-au căutat „să-l termine". Din fericire, nu l-au găsit. Adresîndu-se, a doua zi, postului de poliție din Cănești, omul ordinii i-a zis că nu se bagă. Motivul : „S-ar putea să pățesc și eu la fel !"

Dacă și poliția se teme...

Despre reprezentativ

Guvernul reprezentativ îl desemnează propriu, în concepția modernă democratică, numai urna, prin votul universal, direct și secret, urna devenind un templu politic al democrației.

Dar, în mod sumar, ce ar putea însemna „reprezentativ". Desigur, istoria ne prezintă multe și variate exemple, care nu toate ar mai fi concludente pentru noi, deși încă de la greci, trecînd prin Forum, strecurîndu-se printre tiranii și deturnări la parlamentul britanic, Declarația lui Jefferson, Revoluția franceză... noțiunea e destul de precisă. În vremurile noastre aceasta a fost lărgită și adecvată. Să facem cîteva considerații, prin analogii sugestive...

Cînd W. Wilson anunța cu un suflu romantic întemeierea Ligii Națiunilor, omul acesta generos, șef de stat destoinic, nu era încă reprezentativ în ce privește acel universalism politic al Statelor Unite. America l-a refuzat și mai rămînea încă o vreme lîngă doctrina Monroe, adică, doar în America. Wilson nu era de data aceasta și în problema aceasta reprezentativ, dar era precursor : ca șef de stat a fost refuzat, dar a rămas profesorul. Preda

OPINII

poporului american ideea, pentru a fi preluată reprezentativ de către Fr. Roosevelt. Iar Walt Whitmann chema „profetic" omului democrat, răspîndit în lume, nu numai în America. E ceea ce am putea numi, proliferarea spiritului democratic, încercarea de a defrisa lumea împădurită de tot felul de tirani.

Reprezentativ înseamnă și sincronie. A corespunde în general vremurilor. Cînd sosi pentru ardeleni, epocă memorandistă, determini contururi unei „epele" istorice. Atunci nu mai era Babeș reprezentativ și Rațiu și ceilalți. Vasile Lucaci era „popularizat" și în cîntece. Lumea aceasta ardeleană a trăit un fior lucacian într-o anumită perioadă a istoriei. Ea era „tipică", adică el ne realiza atitudinile noastre. Cam toți, dacă nu chiar toți, am fi vrut să facem la fel. Școala ardeleană prin corifeii ei a fost reprezentativă, fiindcă se situa în anotimpul istoric.

Aceste considerații le-am putea înmulți și clasa după criterii diferite tocmai fiindcă există o nestatornicie a reprezentativului de-a lungul istoriei. Ceea ce democrația grecă și democrația modernă au vrut să consfințească pe plan politic, e tocmai guvernarea reprezentativului și numai atîta vreme cît rămîne co-

CORIOLAN GHEȚIE

(Continuare în pag. 4)

DIRECTORUL ZIARULUI SECURITĂȚII

Reproșam ieri Uniunii Scriitorilor, printre altele, că pe lista candidaților pentru consiliul ei de conducere se află și oameni ai securității.

În aceeași zi, unul dintre ei se dădea din nou în spectacol, cu reaua credință și brutalitatea caracteristice categoriei.

E vorba de domnul Alexandru Piru, director al ziarului „Dimineața", care figurează pe lista de candidați la numărul 171.

De cîtva timp, tipăritura condusă de domnul Al. Piru folosește fără nici o jenă foi extrase din dosarele securității, pentru a-i denigra pe conducătorii Partidului Național-Țărănesc. Oamenii aceștia au fost timp de aproape o jumătate de secol ținta principală a persecuțiilor aparatului de teroare al partidului comunist. Dintre ei, cei atacați pînă acum de „Dimineața" au făcut 17 (șaptesprezece!) ani de închisoare, fără nici o întrerupere și în condițiile cele mai grele. Un singur amănunt, pentru ca cititorul să capete o idee despre ceea ce înțeleg prin condițiile cele mai grele de detenție. La închisoarea de la Rîmnicu Sărat, unde a fost ucis în TORTURI ZILNICE unul din cei mai de seamă oameni politici ai României, Ion Mihalache, au fost închiși la început peste două sute de oameni. Cînd și-a deschis în sfîrșit porțile, această temniță a supremei orori nu a putut elibera decît o jumătate de duzină de umbre cu sănătatea degradată pentru totdeauna. Unul dintre cei eliberați atunci, în 1964, e bolnav de nervi și astăzi.

Aceasta este categoria de oameni împotriva căreia își permite domnul Al. Piru să ridice mîna. În numărul de joi 19 aprilie, „Dimineața" merge pînă la a-l atinge cu obișnuita sa credință pe prietenul nostru politic de o viață Corneliu Coposu, care a fost desemnat președinte provizoriu al partidului în decembrie 1989, cînd P.N.Ț. își relua activitatea.

Corneliu Coposu e una dintre figurile de ținută morală irreprochabilă pe care hazardurile destinului l-au crutat, în anii celei mai cumplite terori. Educat în modelul lui Iuliu Maniu, dînsul cu o consecvență exemplară în respectarea și aplicarea principiilor politice care l-au călăuzit pe cel mai de seamă bărbat de stat din România secolului nostru, Corneliu Coposu e, printre liderii opoziției de azi, cel mai de temut de comuniști, pentru că e cel mai apt să conducă această țară spre o veritabilă democrație.

„Dimineața" introduce, în un fragment dintr-o notă informativă a unui agent de securitate și un alt fragment, acesta din actele procesului Maniu-Mihalache inscenat de comuniști în 1947. Aflăm din acest ultim fragment că Maniu l-ar fi răsplătit împărtășele pe „un biet informator" care îi spusese președintelui P.N.Ț. că omul de lîngă el, Corneliu Coposu, ar fi fost, după cîte **auzise** el, „agent al Siguranței". Pentru asta, Iuliu Maniu l-ar fi dat informatorului uimitoarea sumă de 300 000 lei. „Dimineața" uită să menționeze că, pe vremea aceea de inflație galopantă, un bilet de tramvai ajunsese să coste 200 000 lei. Și mai uită gazeta domnului Alexandru Piru, care poate obține cele mai scandaloase documente din arhiva securității, să producă dovada reală, sinatura care ar avea valoare, dovada din care calitatea de agent a domnului Coposu să rezulte îndubitabil, nu din ceea ce „a auzit" un „biet informator".

Atîta vreme cît nu va publica un astfel de document, domnul Al. Piru nu va demasca, ci va calomnia. Va **continua** să-i calomnieze pe liderii național-țărăniști, pentru că securitatea se teme de ei mai mult decît de toți ceilalți opozanți ai F.S.N. Va continua, ca să vorbim exact, să servească securitatea ca în anii domnului lui Ceausescu.

Noi nu ne vom pierde vremea cu celelalte „revelații" ale „Dimineții" de joi, fiindcă și ele sînt de calitatea „dovezii" analizate mai sus.

Singură Uniunea Scriitorilor își pierde vremea — care numai vremea ? — propunînd candidatura lui Alexandru Piru și a altora **ejusdem farinae** pentru consiliul ei de conducere.

ILIE PĂUNESCU

Cui i-e frică de noi?

Circulă multe zvonuri și fluturași în care PNT-c.d. și celelalte partide istorice sînt așezate la dreapta, uneori insinuîndu-se chiar extremismul. Și bunul simț politic al neamului românesc intră în alarmă. Tribuna de luptă împotriva comunismului, formulare radicală, este tălmăcită drept o atitudine împotriva tuturora, o formulă agresivă.

Și totuși cititorul înțelege, dacă este atent, despre ce-i vorba. El însuși și întreg neamul nostru a rupt definitiv cu comunismul de toate culorile.

Dar în primul rînd trebuie să se înțeleagă că abia după 22 Decembrie România a scăpat de jugul fariseo-bolșevic, a devenit real independentă. Abia după 22 Decembrie România s-a lepădat de platoșa străină care-i încorseta trupul și ființa. Acel comunism de import a strivit țara și omul țării. A lupta împotriva comunismului implică, în primul rînd, asigurarea independenței țării, libertatea gîndirii, democrația rostirii. Toate forțele spirituale și politice de bună-credință se unesc pentru a ne debarasa de sechelele care încă funcționează pe structurile ruginite ale comunismului și cu oameni de aceeași factură.

A uita răul făcut țării, nu-i posibil. 45 de ani stau mărturie.

Dar a înțelege că toți membrii fostului p.c.r. sînt vinovați este o interpretare falsă. Au fost ani în care orice om care se străduia să salveze ceva trebuia să intre în partid. A fost obligat pînă și Marin Preda, care avea o ură ancestrală față de comunism. Dar secretarii de partid și directorii care colaborau direct cu securitatea (după mărturisirile unor ofițeri superiori din securitate), activiștii care pentru scaunul lor au trădat în permanență interesele națiunii, vinovații de crime politice în cei 45 de ani de tortură sînt doar cîteva zeci de mii. Ei folosesc din nou minciuna pentru diversiune, pentru generarea unor noi conflicte. Dar nici aceștia nu vor fi judecați de partidele istorice. Dacă vor fi judecați, aceasta este numai treaba justiției și nu a partidelor.

Democrația la care rîvnește poporul însă nu se poate instala și legitima printr-o cosmetică de suprafață. Programul politic al P.N.Ț.-c.d. se întemeiază pe trecutul său ca o garanție a democrației, dar el se structurează pe elementele noi, ale anilor 1990 în Europa apuseană, ca expresie tînără a unei gîndiri sincronice în viața economică, socială, politică și culturală.

„Franța nu va fi niciodată fericită dacă un om nu-și va face un punct de onoare de a vedea o Franță liberă și înțeleaptă ; care aspiră ca toți oamenii săi să-și cunoască drepturile și obligațiile deopotrivă, și nu o Franță care gema văzîndu-și drepturile cele mai legitime apărate de mijloace injuste și violente", iată portretul unui om politic, făcut de André Chénier, atît de actual în momentele prin care trece România de azi.

De aceea dreptul la alegeri libere constituie prima expresie blazon a democrației „fără mijloace injuste și violente". Aviz amatorilor.

ION IUGA

ELECTORALE

Campania electorală este în toi.

Am vizionat cu toții la televizor filmul „Iisus din Nazaret" și am constatat cu mînie cum gloata a fost „manipulată" să ceară eliberarea lui Baraba criminalul.

Și a trebuit să recunoaștem cu tristețe că barbaria gloatei este de 2000 de ani aceeași

Peste tot în București ca și în țară s-au lipit afișe electorale, fiecare partid căutînd să-și expună programul.

Dar vai, cine nu e cu Frontul e împotriva mulțimii ! Toate celelalte afișe electorale sînt puse degeaba, în cîteva ore dispar, smulse cu furie.

La Sinaia, sediul Frontului este adăpostit într-o aripă a

ANA POPESCU

(Continuare în pag. a 2-a)

„Sărmanele" privatizări – desconsiderarea cooperației

Nu intervin cu scrisul pentru a stîrni polemici și nici pentru a impune ponderea „ultimului cuvînt". Doresc numai să aduc — în urma unor cercetări aprofundate — o modestă contribuție în avalanșa de idei, doctrine și programe care se înfruntă astăzi în viața publică românească, îndeosebi, pe seama țărănimii, agriculturii și satelor noastre : și pe cît se poate, în cuvinte puține și sobre. Actele normative privitoare la proprietatea pămîntului se fac în vederea dezvoltării agro-zootehnice și înlăturarea monopolului proprietății de stat. Aplicativ, această schimbare este complicată și se face la intervale îndepărtate : între timp, își poate face loc o anumită formă de „economie populară".

În simplitatea ei aparentă, neagricultura crea probleme multe, complicate și unele greu sesizabile. Combinată cu zootehnia și cu altele, dificultățile sporesc mult. Sătenii sînt mulți profesionali : meteorologi, agrologi, medici, mecanici etc. Apoi, natura îsi impune necunoscutele și imprevizibilitățile ei, pe care omul nu le poate influenta și dirija.

Simplu și clar, privatizarea înseamnă trecerea proprietății economice și a activităților legate de ea din sfera statului în sfera proprietății particulare, cu sau fără bani, cu anumite și sumare completări.

Asocierile absolut necesare au fost și sînt în tradiția românilor în împrejurări de muncă și viață dificile, ideea de solidaritate s-a impus ca o necesitate de realitentă și supravietuire.

Cooperația — cuvînt de continut și expresivitate latină — s-a definit și s-a explicat, sigur și imediat, ca soluție echitabilă a problemei social-economice. Secolul al XIX-lea a impus o formulă tehnică de organizare a asocionalismului, la alții și la noi, inaugurată de 28 de muncitori englezi, în orășelul Rochdale din mijlocul Angliei. De acolo — și la noi — s-a preluat exemplul asocionalismului organizat, întins în aproape toate statele europene, îndeosebi în centrul, nordul și apusul continentului, cu denumirea de cooperație.

În România — și pe linia tradițiilor noastre — s-au dezvoltat băncile populare și obștile de cumpărare și arendare de pămînt, considerate obștile de profesorul Ch. Gide de la Sorbona ca „cea mai reușită experiență de acest gen din lume", în urma călătoriei efectuată și în țara noastră

Împrejurări asupra cărora nu stăruiesc acum, nu au favorizat dezvoltarea obștilor. Cu prilejul reformei agrare din 1920—'21 nu s-a folosit exemplul bogatei noastre experiențe asocionaliste, trecîndu-se direct la împroprietărirea individuală, cu urmări nefavorabile, cum s-a arătat după un timp relativ scurt. Asocionalismul ar fi adus la noi, în dezvoltare normală, o civilizație agricolă

VICTOR JINGA

(Continuare în pag. 4)

www.scribd.com/ilioboard

Gospodarii — victimele şi martirii satelor

Ofensiva comunistă de distrugere a satului tradiţional a început prin dezarticularea echilibrului socio-politic al comunităţii rurale. „Lupta de clasă" implica şi existenţa unui „duşman de clasă". Iniţial, regimul impus cu tancurile ocupaţiei, pentru a atrage ţărănimea, s-a prefăcut că nu vede bogaţi şi săraci, ci numai o clasă nediferenţiată conflictual, care era în luptă pentru pămînt cu clasa „exploatatoare" a boierimii. Scenariul era de efect. Piesa aceasta s-a jucat într-un singur act, încheindu-se odată cu farsa reformei agrare din 1945, atunci cînd proprietatea moşierească era desfiinţată. Dar abia de acum înainte avea să se deruleze adevărata tragedie. Cu boierii s-a terminat repede, cu ţăranii nu era de glumit. Cum să-i supună decît dezbinîndu-i şi slăbindu-i. „Lupta de clasă" s-a montat de la relaţia ţărani-boieri, la relaţia ţărani „exploatatori" — ţărani „exploataţi". Care erau „exploatatorii", duşmanii „vieţii noi" adusă de primele apariţii ale colhozurilor pe pămînt românesc? **Chiaburii!** O denumire creată peste noapte de către ideologii dejişti, denigratoare, plină de ură şi dispreţ pentru gospodarii şi fruntaşii satelor. Tot ce avea mai de onoare comunitatea satească, ca neam şi ca model economic, ceea ce sociologii denumiseră semnificativ: **gospodăria ţărănească**, devenea după 1945 un cuibar al reacţiunii şi al instigării. Mîndria satelor s-a transformat în optica dictaturii într-un obiect de ocară şi de ţinere publică. Caricatura pamfletară comunistă ne batjocorea satul la modul cel mai vulgar: gospodarul devenise „chiaburoiul" şi „chiaburoiaca", uneltitorul şi sabotorul „eforturilor" comuniştilor de a înfiinţa primele colective/colhozuri. Şi cum regimul s-a priceput întotdeauna la organizarea dezorganizării, în acest domeniu a pus la punct strategia epuizării socio-economice a satului, pentru a-l putea captura ulterior în colhozuri, prin stoarcerea gospodăriilor ţărăneşti de orice venit. Astfel s-a introdus sistemul de cote şi de impozite, de o ilegalitate nemaicunoscută în istorie, care la cîţiva ani avea să-i aducă pe bravii noştri ţărani la sapă de lemn. Cote atît de mari cît nu producea pămîntul, obligativităţi absurde (să predea produse care nu se recoltau în sat, ca pildă în, sfeclă, soia...). Cote de carne, de lînă, de lapte, de orice. Atîta cotă de lapte cît nu se mulgea de la vacă. „Chiaburii" trebuiau să le cumpere, pentru ca apoi să le dea statului. Teroarea cotelor! Teroarea impozitelor, calculate după principiul „luptei de clasă", al lovirii la mir a ţăranului. Gospodăria ţărănească se afla în cea mai cumplită opresiune. Arendaşii de la 1907 ar fi pălit să vadă grozăviile acestei opresiuni din partea „democraţiei" şi „dictaturii proletariatului". Şi totuşi, ţăranii rezistau. Colectivizarea nu putea fi bătută pe patru pari în România. Atunci, strategii peceriştiului cu lecţia învăţată la şcoala „tătucului" de la Kremlin au descoperit că nu fuseseră destul de „combativi" şi de „principiali", neaplicînd marxism-leninismul-stalinismul în litera sa curată. Au planificat pe sate, comune şi judeţe numărul chiaburilor, inventînd, pe criterii aberante, inumane, atîţia chiaburi cît li se dăduse cotă de la raioanele şi regiunile de partid. Chiabur că avusese omul o vacă în plus, că depăşea un număr de hectare, că avusese o prăvălie, ori un cazan de ţuică. Puteai să nu fi avut nimic din toate astea şi totuşi să figurezi chiabur! Chiabur, pentru că fusese ţărănist, iorghist, liberal... Chiabur, pentru că cineva din familie era arestat. Cît mai mulţi „chiaburi", pentru a cuprinde cît mai mulţi ţărani în izolare, anihilare şi distrugere. A doua şi ultima mişcare în acest război anti-ţărănesc a fost a deschiaburizării, adică a arestărilor în masă, a deportărilor. Zeci de mii de familii erau transplantate din Banat în Bărăgan, în colonii de deportaţi, adevărate lagăre de exterminare. Gospodăriile erau devastate, averile agonisite cu sudoare, împărţite prin sat, ori confiscate. Zeci de mii de ţărani înfundau puşcăriile, în marea şi martira rezistenţă a poporului român! Liste de cote, liste de chiaburi, liste de urmăriţi, de informatori- implantaţi pe fiecare uliţă, liste de arestaţi, liste... De cîte ori ai mei nu se culcau seara, înspăimîntaţi că în noaptea aceea duba putea să-i ridice! Lichidarea economică, socială şi morală a gospodăriei ţărăneşti puternice, în faţa căreia eşuase planul comunist de colectivizare, a fost urmărită şi aplicată cu o cruzime care încă aşteaptă cronicarul şi scriitorul. Cimitirele se mutau de la marginea satului înlăuntrul lui. Sistemul colhoznic dobîndea „libertatea" de a se instaura. În locul gospodăriilor variate şi distincte, una singură: gospodăria colectivă. Regimul răsturna scară valorică a satului cu una a nomenclaturii comuniste. În locul gospodarilor care orientau mersul comunitar, au apărut activiştii, preşedintele colectivei, secretarul de partid, gestionarul, instructorul etc. Modelul sătesc nu mai era al gospodarului şi al vrednicilor familiei ţărăneşti, ci al venitului ilicit, al funcţionarului de partid. Cu cît se cîştiga în colectivă, era clar şi pentru propagandiştii isterizaţi şi versificatorii de duzină, nu se putea trăi. Dar să se mai ţină şi o gospodărie! În locul gospodarilor de cinste şi de onoare au apărut cei ce se „descurcă" şi ştiu să se „învîrtă", cei „cu mapa" şi cei cu „gura bună". Numai din muncă nu se mai putea trăi la ţară, cînd din asa zisă pensie un ţăran nu avea asigurată nici pîinea cea de toate zilele!

De aceea, o regăsire a satului nostru în rosturile sale autentice nu e posibilă fără o reîntronare în demnitatea satului a gospodarilor. Dar pentru aceasta, o singură condiţie prealabilă: existenţa proprietăţii private. Gospodarii nu se nasc pe un pămînt care nu este al lor. Gospodăria nu se poate ridica pe un pămînt care îi se dă şi îi se poate lua oricînd. Ori gospodari siguri, ori mandatari agricoli cu pogonul, un soi de mici afacerişti temporari. Gospodarii nu se pot naşte din milostivităţi de către o birocraţie falimentară.

Ţara are nevoie vitală de gospodari, nu de week-end-işti agricoli. Dar pentru a redeveni gospodarii care au fost, trebuie mai întîi să redevină ţărani liberi şi proprietari. Acestia ne-au fost de secole hambarul şi oborul economiei naţionale: horticultori, agronomi, creşcători de vite, organizatori de obşti, cooperative, bănci agricole, „condeieri" şi „poeţi".

S-a zis: ţăran bogat, rege bogat. Putem adăuga: ţară bogată... Gospodari bogaţi, sat bogat... Gospodarii noştri — mîndria satului românesc.

MARIN BUCUR

Şi ei sînt eroi ai neamului nostru

Aţi avut curiozitatea de a merge în strada Mîntuleasa nr. 10 unde se află sediul Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România? O clădire modestă, un pic de curte cu nişte tei bătrîni de aceeaşi vîrstă cu mulţi dintre membrii Asociaţiei. În mijlocul curţii, un şi mai modest avizier în care sînt expuse cîteva anunţuri scrise de mînă prin care urmaşii foştilor deţinuţi, dispăruţi fără urmă în gulagul românesc imploraau pe supraviţuitori să comunice relaţii despre aceştia în cazul în care cunosc ceva. Aleg la întîmplare:

Domnul Radu Duţescu-junior cere relaţii despre tatăl său, farmacistul Radu Duţescu, condamnat politic la 15 ani muncă silnică, decedat la data de 6.3.1951 în penitenciarul Tîrgu Ocna.

Familia Monea Valentin, tel. 55 14 53, face apel la cei care cunosc împrejurările morţii lui Monea Traian, fost ofiţer de cavalerie, condamnat la moarte şi comutat pedeapsa la 25 ani muncă silnică, decedat în sanatoriul penitenciar Tîrgu Ocna.

Ing. Sădeanu, tel. 73 39 89, cere relaţii despre ing. Ioan Z. Gheorghe care a lucrat ca deţinut în atelierele închisorii Aiud din 1947 şi decedat în 1954.

Unde sînt cei care nu mai sînt?

Mi-am amintit dezbaterile din şedinţa C.P.U.N. din 30 martie 1990 pe marginea Decretului-lege privind acordarea unor drepturi persoanelor care au avut de suferit din cauza împotrivirii faţă de dictatura comunistă instaurată la 6 martie 1945. Mai întîi a fost vorba de recunoaşterea anilor de închisoare ca ani de vechime ÎN MUNCĂ! În acest caz statul nu trebuia decît să recunoască munca forţată neplătită a foştilor deţinuţi politici în iadul de la Canalul Dunăre — Marea Neagră, în tenebrele minelor de plumb de la Cavnic şi Baia Sprie, în atelierele penitenciarelor Aiud, Gherla, Tîrgşor, pe şantierul de la Borzeşti, în Deltă la stuf, etc., unde au curs şiroaie de sudoare, de sînge şi de lacrimi ştiute numai de ei, unde şi-au lăsat sănătatea şi tinereţea. A fost o muncă de ocnaşi, iar produsul acestei munci a fost însuşit de statul român, invitat acum să-i restituie celor în drept, fără dobîndă, sub forma de vechime în muncă. Sînt cazuri în care, chiar ajunsi la vîrsta de 65 ani, foştii deţinuţi politici nu au reuşit să realizeze vechimea în muncă integrală din cauza anilor petrecuţi în temniţe (deşi au muncit efectiv).

În ceea ce priveşte despăgubirile, este vorba de o datorie de onoare a guvernului. Nu de cerşeală este vorba ci de RESTITUIREA bunurilor confiscate în mod abuziv şi samavolnic, în baza unor sentinţe pronunţate de Tribunalele Militare, bunuri care au intrat în patrimoniul statului: case, animale din gospodăriile ţăranilor şi alte acareturi care NU AU FOST ACHITATE atunci de către părinţii unor stimaţi domni din C.P.U.N. ca Dan Iosif, Nica Leon, Iulian Popa, Butuşină şi alţii. Acesta este bugetul din care vor fi RESTITUITE drepturile foştilor deţinuţi politici, onorabile Nica Leon! Nu trebuie să vă fie teamă, stimaţi patrioţi, că statul român va pierde. El tot în cîştig va rămîne, pentru că nu toţi deţinuţii politici au primit condamnări cu confiscarea averii, ci numai o mică parte din aceştia, dintre care mulţi, foarte mulţi, au murit deja în închisoare sau după. Pe de altă parte, fixarea limitei superioare a despăgubirilor la 80 000 lei nici nu acoperă costul unei garsoniere, în timp ce valoarea medie a bunurilor confiscate depăşeşte cu mult această limită. De aceea calculul făcut în şedinţa C.P.U.N. de către academicianul Alexandru Bîrlădeanu a fost profund greşit.

Unii dintre foştii deţinuţi, adevăraţi martiri, au plătit cu viaţa, după chinuri inimaginabile, alţii au suferit cumplit, torturaţi fizic şi moral, pentru curajul de a spune NU COMUNISMULUI! Este preţul demnităţii, plătit pentru apărarea libertăţii tuturor românilor, inclusiv a celor care şi-au băgat capul în nisipul laşităţii. De ce nu au ridicat stimabilii revoluţionari din C.P.U.N. problema pensiilor grase şi a beneficiilor acordate de vechiul regim nomenclaturii comuniste, pensii care se plătesc din acelaşi buget şi care ar trebui acum recalculate?

Problema se va stinge curînd, în decurs de numai cîţiva ani, cînd septuagenarii şi sexagenarii de acum vor trece în lumea umbrelor. Şi poate că atunci, se va lua iniţiativa ridicării unei troiţe, sau chiar a unui monument în memoria MARTIRILOR care şi-au jertfit libertatea şi viaţa rezistînd valului de comunism revărsat dinspre Asia asupra nepotincioasei şi abandonatei Românii.

ADRIAN BRIŞCĂ

Criptocomunismul

Inamicul public numărul unu

Dintre cei care ocupă capul de afiş al F.S.N.-ului cel mai periculos prin instabilitatea şi versatilitatea sa mi se pare domnul Iliescu. Aşa cum l-am văzut la televizor m-a făcut foarte repede să-mi schimb părerea, iniţial bună, pe care o aveam despre domnia-sa. În după-masa zilei de 22 decembrie a apărut ca unul de-al nostru, dar în 23 decembrie s-a răspîndit ştirea că tovarăşul Iliescu a cerut sprijin armatelor sovietice. Dacă a fost domnia sa, de ce a făcut-o? Nu avea încredere în armata ţării şi se temea să nu învingă Ceauşescu, sau voia ca trupele de ocupaţie sovietice să fie o garanţie pentru evoluţia comunistă a ţării? Nu a fost armata română cea care s-a opus acestei cereri? Nu au fost sovieticii cei care au ezitat, evitînd un amestec în treburile interne ale ţării? Dacă greşesc şi nu a fost de fapt domnia sa cel care a chemat armatele sovietice în 23 decembrie, îl rog pe tovarăşul Iliescu să ne dea lămuriri în acest sens.

În 12 ianuarie tov. Iliescu dă faimoasele decrete de scoatere în afara legii a P.C.R. şi de revenire asupra înlăturării o dădusese cu cîteva zile în urmă. Personal, de la balcon, citit decretele, iar în ziua următoare le-a anulat. În fice ţară din lume în care menii politici au demnitate şi responsabilitate, cariera sa politică ar fi fost încheiată.

A urmat şedinţa din 25 ianuarie (deconspirată abia de curînd) în care, în chip foarte comunist, s-a pus la cale o contrademonstraţie în cazul în care opoziţia ar fi făcut una. Şi opoziţia a făcut frumoasa şi civilizata demonstraţie din 28 ianuarie a circa 200 000 de oameni, împotriva F.S.N.-ului, tulburată spre sfîrşit de tovarăşi — securişti şi nesecuriştii — convocaţi în grabă să demonstreze în favoarea F.S.N.-ului. În 29 ianuarie manifestările feseniste din Bucureşti şi restul ţării iau forme total huliganice, cu jafuri, bătăi, chiar omoruri, devastări de sedii ale opoziţiei, molestări de persoane, toate formele „democraţiei" comuniste. Toate din ordinul şi la instigaţia tovarăşilor Iliescu, Roman şi Brucan, care ţineau satisfăcuţi discursuri sforăitoare.

Au urmat apoi alte înscenări prost regizate, între care atacul sediului C.P.U.N. (atunci cînd nu se afla nimeni acolo, în afară de Gelu Voican, înarmat pînă în dinţi) de către o bandă de provocatori de profesie sau delincvenţi de drept comun, pentru a justifica o intervenţie a minerilor, cu declaraţiile de dragoste şi ataşament faţă de F.S.N. şi tov. Iliescu personal.

Sub presiunea internă şi externă tovarăşii din F.S.N. trec însă la atitudini mai democratice, mai bine zis, acţionează mai prudent şi mai civilizat în cadrul civic nou creat, păstrîndu-şi totuşi un control şi majoritate zdrobitoare în toate sectoarele vieţii publice. Pe faţă au manifestări democratice, în culise rezolvă interesele [illegible] 45-a aniversare a instaurării la putere a guvernului de odioasă amintire a lui Petru Groza, trădător de neam şi de ţară, este înlăturată statuia sa din Capitală, dar tot în acea zi, prin ordinul nr. 7321 dat de Ministerul Învăţămîntului şi de Ministerul Muncii şi Ocrotirilor Sociale se manifestă grija părintească a activiştilor de partid Ion Iliescu faţă de absolvenţii foştei academii de studii social-politice Ştefan Gheorghiu. Se permite, conform unor decrete şi legi din 1978, 1974 şi 1989 şi pe baza diplomelor obţinute la susnumita academie, tovarăşilor activişti să ocupe în continuare posturi dacă au fost cinci ani încadraţi în funcţii! Ceilalţi pot fi atestaţi la cerere!

Mai recent, în tulburările din Satu Mare, Tîrgu Mureş şi secuime, deşi a fost avertizat la timp de P.N.Ţ.-c.d., tov. Iliescu ignoră totul, apoi cînd evenimentele tragice s-au întîmplat, tov. Iliescu ajunge exact la concluziile P.N.Ţ.-c.d.-ului însă în mod inabil, probabil printr-o deprindere rea, acuză tot P.N.Ţ.-c.d.-ul! Foarte mulţi consideră că aceste răbufniri naţionaliste sînt de fapt tot opera securiştilor, deci a amicilor din umbră ai tov. Iliescu. Personal cred că din partea sa e vorba doar de incompetenţă, o incompetenţă totuşi criminală, avînd în vedere numărul morţilor şi al răniţilor.

Dar fiecare înfrîngere în activitatea administrativă se pare că e un motiv de bucurie pentru tov. Iliescu, căci iată-l regizînd sărbătorirea a 100 de zile de la revoluţie, (marea revoluţie a poporului în care tov. activişti din fesene au avut rolul muştei la arat). Ba chiar a jucat şi un rol principal, dînd dovadă de multă rîvnă actoricească. Cel care acum 10 zile ne spunea la televizor că este comunist, face parte dintr-o familie de legalişti P.C.R. că a fost crescut în spiritul revoluţionar şi [illegible] fost apoi secretar al C.C. al C.R. fost prim secretar al [illegible]udeţenelor de partid Iaşi şi [illegible]imişoara (în care populaţia [illegible] urăşte cel mai mult!), fost membru supleant al biroului [illegible] politic al C.C.-ului, a fost văzut la televizor asistînd la o [illegible]ujbă religioasă ortodoxă şi [illegible]icindu-şi cruce! Oamenii de [illegible] simpli sînt înclinaţi să-l [illegible]eadă creştin. Îl întreb acum [illegible] tov. Iliescu dacă crede sau [illegible]u în DUMNEZEU? Sau e un [illegible]eu veritabil aşa cum i-au [illegible]erut funcţiile sale comu[illegible]iste? Dacă dînsul n-a făcut-o [illegible]n convingere a făcut-o doar [illegible]entru necesităţile campaniei [illegible]ectorale. Fără îndoială ipo[illegible]izia înseamnă omagiul pe [illegible]re viciul îl aduce virtuţii. [illegible]ar cameleonismul politic mie [illegible]e pare foarte condamna[illegible]. De aceea **mă rog cu toată [illegible]nvingerea lui DUMNEZEU să-l ajute** pe cel care acum autointitulează preşedinte [illegible]ţării, deşi ţara nu l-a ales. **măsura în care crede în [illegible]MNEZEU** şi în măsura în [illegible]e vrea şi e în stare să rea[illegible]ze binele poporului ţării [illegible]astre, şi nu al activiştilor de [illegible]rtid şi al securiştilor.

GABRIEL TOPLICEANU

Meşteşugarii şi conştiinţa lor

Semnalate ca forţă socială, apărîndu-şi în primul rînd drepturile profesionale, breslele meşteşugăreşti s-au făcut cunoscute ca forţă social-politică, încă din timpul revoluţiei din 1848. Este bine cunoscută intervenţia tăbăcarilor din Bucureşti, şi a altor meşteşugari, la eliberarea guvernului paşoptist. Meşteşugarii români şi de alte naţionalităţi cu cetăţenie română şi-au păstrat libertatea profesională şi consideraţia pentru profesia lor pe toată perioada existenţei libere, nebănuind marea prăbuşire în care vor fi împinşi ei şi ţara întreagă în urma schimbărilor radicale operate de sistemul comunist. Ce s-a întîmplat cu aceşti meşteşugari, cu valorile şi uneltele lor particulare după 1948, este bine cunoscut şi considerat istoric ca act de jefuire morală şi materială, în virtutea unor legi pe care poporul nu le-a validat niciodată. Paradoxul stupefiant constă în faptul că în absolut toate actele incalificabile practicate de comunişti se invoca voinţa poporului, iar scopul urmărit se dovedea a fi împotriva poporului. Forţa a determinat în toate cazurile dreptul, desfiinţîndu-l în totalitate. Singura categorie socială ce mai rămăsese în afara contactului cu funestul roşu era categoria micilor meseriaşi particulari, meseriaşi care erau nevoiţi să depăşească din ce în ce tot mai multe greutăţi. Aceşti meseriaşi erau socotiţi un ghimpe înfipt în concepţia totalitară a regimului instalat cu forţa la conducerea României. Din categoria micilor meseriaşi au fost atraşi de politicienii comunişti, nu cei mai cinstiţi profesionişti, ci acei meseriaşi ce nu au dovedit o condiţie morală sănătoasă şi o bună pregătire profesională. Iată că şi la această categorie socială comunismul a practicat o selecţie a valorii nule, dar cea mai indicată pentru complicitatea politică în scopul subordonării micilor meseriaşi. Ca urmare a trădării din chiar interiorul acestei categorii sociale, a presiunilor şi obstrucţiilor întîmpinate s-a trecut cu uşurinţă la centralizarea micilor meseriaşi în formaţiuni colective, pe diviziuni profesionale sau pe grupuri cu profil asemănător. Aceste formaţiuni au luat denumirea de Cooperative meşteşugăreşti, iar ca argument politico-ideologic s-a acreditat concepţia că aceste cooperative au menirea tranzitorie de la societatea burgheză la societatea socialistă. Realitatea a demonstrat că de fapt faza tranzitorie a impus schimbarea bunăstării materiale cu o totală pauperizare. Ce puteau face aceşti meşteşugari puşi în faţa societăţii socialiste? Singura soluţie a fost să se lase spoliaţi de bunuri şi unelte, care au devenit proprietate comunistă. Marea lor prăbuşire a fost primită chiar de ei cu aplauze, recunoscînd că societatea socialistă se impune ca forma cea mai perfectă, ea fiind menţinută cu forţa puştilor şi închisorilor. Aceste cooperative ce funcţionau la început sub un slab control politic, cu toate că erau conduse de reprezentanţi politici, necompetenţi profesional, pentru a fi şi mai bine supravegheate, au trecut la forme centralizate sub conducere unionale, aceste uniuni şi ele centralizate subordonîndu-se unei uniuni centrale. Rolul uniunilor şi al uniunii centrale nu s-a dovedit niciodată îndrumător profesional, ci organism de control şi supraveghetor poliţiic. Majoritatea salariaţilor acestor suprastructuri nu aveau pregătire tehnică profesională, ci numai sarcini politico-administrative, încasînd salarii bune ce proveneau din munca meşteşugarilor cooperatori. De observat că acea cotă procentuală ce constituia venitul meşteşugarului nu a fost niciodată distribuită teritorial pe principiul pentru muncă egală, plată egală, variind de la judeţ la judeţ, iar în capitală fiind cea mai scăzută. Nedepăşind niciodată 45—50% din manoperă, salariul calculat meşteşugarului revenea acestuia în şi mai mică proporţie prin aplicarea unor capitole ca părţi sociale, chiar suplimentare, fond de amortisment, taxe pentru sport şi cultură şi cîte alte inovaţii comuniste. Procentul rămas de 50% intra la capitolul cheltuieli ale bunului plac şi salarii personal neproductiv. Introducerea sistemului de beneficii nu a fost niciodată respectat în forma decretului emis, din acel coeficient rămînînd numai atît cît accepta uniunea şi banca.

Existenţa înrobitoare a meşteşugarilor cooperatori a durat aproape 50 de ani şi mai durează şi în prezent. Suflul libertăţii ca urmare a răsturnării dictaturii comuniste, fie ea libertate garantată sau de moment ipotetică, a angajat în necesitatea schimbării şi forma de organizare a meşteşugarilor cooperatori, aceştia dorind în mare parte trecerea la activitate particulară atît individual cît şi în asociaţii. Forma organizatorică de cooperative meşteşugăreşti poate coexista paralel cu micii meseriaşi particulari.

Aceste cooperative meşteşugăreşti există chiar în ţări cu o reală democraţie, cu sistem de piaţă liberă, în care cererea şi oferta este unicul mecanism economic practicat. În existenţa aceestor formaţiuni meşteşugăreşti cu denumirea de cooperativă, randamentul economic, consecinţă sigură a interesului pentru calitatea serviciilor, a raporturilor civilizate intersociale, a unui cadru tehnic bine dotat cu mijloace de producţie va creşte garantat, cu mult peste cel obţinut în economia centralizată. Acest nivel economic va asigura meşteşugarului un salariu aproape dublu faţă de trecut şi aceasta prin faptul că nu se va scurge la întreţinerea suprastructurilor şi a cheltuielilor politice. Cooperativele se vor administra autonom pe toate planurile atît în relaţiile interne cît şi în exterior. Ele avînd capacitatea autodeterminării nu mai au nevoie de acele uniuni şi de uniunea centrală, urmînd ca aceste greoaie şi nefolositoare organizaţii să intre în procesul de dizolvare, distribuind personalul spre preocupări social utile în funcţie de pregătirea acestuia. Ca fost cooperator am constatat o permanentă stare disensională, chiar antagonică între uniunile ce înglobau micile cooperative şi conducerea acestora care nu puteau apăra interesele meşteşugarilor. De asemeni statutul tranzitoriu nu permitea constituirea unor sindicate meşteşugăreşti chiar înregimentate politic, dar totuşi sindicate. În următoarea fază aceste formaţiuni meşteşugăreşti se vor putea configura în sindicate libere formînd o uniune sindicală meşteşugărească. În această condiţie meşteşugarii pot impune voinţa lor prin declanşarea unor manifestaţii de protest, greve, sau totala nesocotire şi nerecunoaştere a formelor de centralizare existente încă şi recunoscute în uniuni şi ucecom. Procesul tranzitoriu în care a fost înrobită categoria meşteşugarilor în crunta perioadă comunistă trebuie să cunoască procesul reversibilităţii imediate, lăsînd posibilitatea obţiunii personale fie pentru individualizare fie în grupuri particulare sau cooperative de sine stătătoare, pe categorii de profesii. Astfel şi numai în acest mod se poate vorbi practic de un sistem descentralizat, de o economie de piaţă, de renunţare la planificare şi trecerea la sistemul cererii şi ofertei. Rezultatul nu se va lăsa aşteptat şi în scurt timp se va constata caracterul benefic al acestui proiect de principiu.

VIRGIL LAMBRU

Foarte important

Anunţăm marele public că începînd chiar de astăzi se pot face abonamente, în număr nelimitat, la ziarul „DREPTATEA". Abonamentele se fac atît la factorii poştali, cît şi la oficiile poştale. Orice refuz va fi anunţat redacţiei.

Electoral

(Urmare din pag. 1)

botelului cu acelaşi nume, aripă construită din beton şi multă sticlă pe care sînt afişate: platforma-program semnul electoral şi alte materiale de propagandă. Toată lumea le citeşte dar nimeni nu se atinge de ele. Au apărut şi panouri de afişaj, pe fiecare panou fiind trecut numele unui partid: P.N.Ţ.-c.d., P.N.L., M.E.R., Partidul Republican. Cine credeţi că avea afişele intacte? Aţi ghicit, tot Frontul!

Am căutat sediul P.N.Ţ.-c.d., şi l-am descoperit într-o casă dărăpănată gen vilă aşezată la cîţiva zeci de metri de şosea. Se înghesuiau în ea sediile P.N.Ţ.-c.d., Asociaţia foştilor deţinuţi politici, M.E.R. şi încă o instituţie de stat. Am stat de vorbă cu reprezentanţii locali ai P.N.Ţ.-c.d., oameni în vîrstă dar plini de responsabilitate şi hotărîre. Ne-au povestit cum îşi lipesc materialele electorale care după cîteva ore dispar, cum sînt molestaţi şi supuşi ameninţărilor zilnice. La sfîrşit ne-au spus: „Să ştiţi că nu ne dăm bătuţi!" Familia mea le mulţumeşte pentru tăria de caracter de care dau dovadă.

De sfînta zi de Paşte, la o oră tîrzie din noapte, gruparea democratică de centru a lipit pe Calea Moşilor afişe electorale cu un design deosebit de atrăgător. Această grupare care îi are în sinul ei pe dl. Viţă, cel căruia TVRL prin E. Valeriu i-a pus pumnul în gură „sula în coaste", cum îi [illegible] se exprimă d-lui Iliescu) [illegible] a vrut să spună că [illegible]ntul este neocomunist, îşi [illegible]ine adevărul ei: prospe[illegible]te, naţiune, democraţie. [illegible]ramul n-a putut fi citit [illegible]t cîteva ore pentru că a [illegible]a zi de Paşte, zi de recu[illegible]re pentru orice creştin [illegible]spărut prin smulgere. [illegible]ne sînt, Doamne, barba[illegible] care nici în zilele sfinte [illegible]au linişte şi luptă cu me[illegible] mirşave pentru Front? [illegible]tru Frontul care prin di[illegible]cu ne-a urat la televiziu[illegible] „La mulţi ani" cu oca[illegible]apropiatei zile a Înălţă[illegible] Greşeala nu este a mea [illegible]ici a tipografiei ci a [illegible]nilor comunişti care în [illegible]nul scurt ce a trecut de [illegible]evoluţie nu au reuşit să [illegible]te sărbătorile creştine [illegible] care noi le stim de cînd [illegible]am născut.

Lipsa unei elementare decenţe

De cîteva zile o nouă publicaţie a fost lansată cu salve de tun, în entuziasmul regizat al democraţiei noastre: „Azi". Prin apariţia lui creşte — în detrimentul adevăratei libertăţi a presei — panoplia de război a Frontului Salvării Naţionale, partidul-mişcare ce guvernează (din umbră) România. O simplă parcurgere a titlurilor şi semnăturilor din numărul 3 este instructivă: **Prima replică — ne place adevărul** (sprijin frăţesc oferit „Scînteii" rebotezate); **Ce s-a întîmplat cu noi** (material al societăţii **Impact** care nu stăpîneşte corect nici anemica terminologie marxist-leninistă); **Dinspre Azi spre dimensiunea profundă a istoriei**, semnat de binecunoscutul Damian Hurezeanu, fost student în U.R.S.S., fost stalinist înversunat, fost cercetător la Institutul de Istorie de pe lîngă C.C. al P.C.R., fost profesor la Academia de Arte „Ştefan Gheorghiu", azi reformator; **EFEMERIDELE** vin de la „Săptămîna".

Schema de diversiune şi atac politic în care este organizat materialul de informare ne duce pe urmele seminariştilor de la Facultatea de ziaristică (Dogmatică comunistă) de la „Ştefan Gheorghiu". **Un liberal care evoluează la „impuse", unul la „bine ales"** atac la dl. Radu Cîmpeanu prin intermediul d-lui I.I.C. Brătianu, este aruncat pe prima pagină lîngă „Zilele naţionale" ale domnului Raţiu. Între cele două articole s-a plasat fotografia unui preot în exerciţiul slujbei, sugerîndu-se ce fel de **Inviere** ar pregăti românilor liberalii şi ţărăniştii plini de păcatele cumplite ale dictaturii şi minciunii. Maniera (lipsa ei cu adevărat), trădează o gîndire „curat comunistă", tovarăşi! Nici nu putea să fie altfel, deoarece „Azi" este şi el un organ al Frontului Salvării Naţionale — partid al Nomenclaturii, partid-mişcare de partide, partid al securităţii noastre de zi cu zi, şi mai ales de noapte. Nu putea să fie altfel cu tovarăşul Iosif Boda în colegiul director, infocat parlamentar, mai ieri însă fost şef de birou presă la C.C. al P.C.R. şi decan al Facultăţii de ziaristică de la multi lăudata Academie „Ştefan Gheorghiu", instituţie de afaceri şi trafic de influenţă unde se cumpărau diplome şi titluri universitare. Dacă nu credeţi întrebaţi sutele de absolvenţi lăsaţi acum cu buza umflată, sinceri indignaţi de manevra prin care li s-au contestat studiile de către demnitari ce le-au promovat în posturi cheie dascălii; înseamnă că ultimii dădeau mai departe?

Iosif Boda face acum echipă cu tovarăşii Octavian Stireanu şi Stelian Mocîiu, primul infocat dinamovist transferat prin noi sacrificii financiare suportate de contribuabili din echipa „Flacăra" — gata să retrogradeze în Liga 1. Ce caută Augustin Buzura în asemenea companie? Domnia sa, contestatarul anilor comunismului să fi tipărit romane încriptate cu aprobare? Sperăm să fie doar părerea unor necunoscători în materie, de activităţi editoriale. Dar, ce facem cu decenţa? Ce facem cu decenţa, dl. Piru? Ce facem cu respectiva tovarăşe Novăceanu? Atenţie, un cunoscător în ale psihologiei sud-est europene afirma că în spaţiul cultural atins de levantinism, adevărul nu se poate ascunde pentru mult timp şi secretul e cestiunea cunoscută de toată lumea. Din decenţă ne abţinem **acum** să ajungem la **cestiune**. Să sperăm că vom mai avea zile! Dacă dvs. o aveaţi pe cea din 23 decembrie 1989 vă mergea mult mai uşor.

Că lipsa decenţei uneşte corpul redactional al publicaţiei „Trandafirului" (nu se putea să fie decît roşu, căci roşu e sîngele vărsat spre a instaura în numele libertăţii cea mai cumplită dictatură din cîte au cropsit lumea) o probează şi atacurile împotriva cotidianului „România Liberă", publicaţie acuzată deschis la nivelurile structurilor F.S.N. de fascism. Prin asemenea manevre diversioniste — o spunem cu amărăciune — în anumite sectoare ale opiniei publice se răspîndeşte o idee cu grave implicaţii asupra viitorului ţării; contradicţia fundamentală a perioadei istorice pe care o străbate poporul român (între masa poporului şi minoritatea comunistă ultraconservatoare) este înlocuită de o falsă dispută (între o extremă dreaptă inexistentă şi o stîngă manipulată). Pe zi ce trece sîntem tentaţi să recitim opera dl. Brucan; ar fi cumplit să fi avut dreptate, şi oricum nu-i putem contesta că a spus-o deschis.

Fără îndoială „Azi" aduce a exerciţiu de seminar la Facultatea de Ziaristică de la „Ştefan Gheorghiu". Iată cîteva argumente: publicarea unor scrisori ale cetăţenilor indignaţi de „România Liberă" (în realitate) sau satisfăcuţi de realizările echipei Iliescu — Roman; luări de poziţie contra postului de radio „Europa Liberă", pusă în legătură cu „România Liberă"; prezentarea unor partide „independente" (Partidul de Uniune Naţională a Românilor din Transilvania); strecurarea unei noi confuzii ideologice **(social democraţia: o opţiune pasibilă acum?)**; criticei necruţătoare la organizarea societăţii (nu vă speriaţi, se referă la „Nufărul") etc.; o caldă pledoarie pentru faţa nevăzută a Nomenclaturii.

Dezorientarea atinge punctul maxim pe pag. 4 unde nu mai poţi deosebi nimic, nici o conduită redacţională. Se amestecă problemele externe (criza lituaniană, situaţia Germaniei) cu cele interne, iar jos, în colţul din stînga I. Mihalache este acuzat de „ceaušism". Lăsînd la o parte faptul că se pune în gura lui Mihalache tot ceea ce doreşte redacţia, ne întrebăm care tovarăşii de la „Azi — Mîine" nu cunosc împrejurările reale în care România a declanşat campania din est, în 1941? Cine de la cine au luat tovarăşi internaţionalişti „social-democraţi" de tip nou?

Atenţie la decenţă, atenţie la alegeri, dacă nu la sutele de mii de morţi şi răniţi, la familiile ostaşilor ce-au luptat pentru ţară şi numai pentru ţară (în Est ca şi în Vest), la sutele de mii de deţinuţi din anii dictaturii comuniste! Şi voi, români, atenţie la echipele dezinformării şi minciunii, la echipele care terorizează satele şi oraşele, la toate „coloanele" reactivate, atenţie că s-ar putea ca pe nesimţite să ne pierdem şi începutul de libertate şi Ţara. Atenţie, d-le Augustin Buzura cu cine vă...! Atenţie dl. Ion Iliescu la ce mişună în jurul domniei voastre să nu repetaţi, la altă scară istorică desigur, destinul glorioasului voievod Vlad-Vinţilă de la Slatina! (detalii poate oferi criptoistoricul reîncadrat în servicii, Damian Hurezeanu, după ultimul său buletin de identitate).

Ing. TRAIAN ILIESCU

...Numele trandafirului"

...lui aprilie ...Alexandru Stark lua, ...interviuri unor ...la un miting de ...desfășurat în fața ...câteva zile, ...unor membri ...F.S.N., părea un ...scos la tablă, ...ind nu reproduce ...Era vorba tot ...interviuri. Din ele a... ...că tineretul ...ns.), să aibă „o ...la F.S.N. Tre... ...? Și dacă unii ...ns.) ...ce se va in... ...Vrem să credem că ...confecționa la re... ...versi cu diago... ...vor fi persiflați ...aspru la televi... ...de asemenea să ...vor mai fi che... ...„oameni de bine" ...calea... cu uneltele ...muncă.

...domnului ...F.S.N. ...în campania ...dimpotrivă, este ...fiindcă a avut ...și forța (subl. ns.) ...țării ce situație ...preluat. Situația comu... ...era grea, de acord. ...acestei relicve (prin ...) este și ea o sar... ...F.S.N. nu mai ...și forța de a ...

...la guvern, se a... ...măsurile pe care le ...acceptate de populație ...logice. Dar acest Gu... ...fost capabil să pre... ...apoi să soluționeze o ...de anvergura celei din ... Nu s-a trecut la reala ...democratizare a economiei, ...în circulație mijloace ...care n-au acoperire în ...tranzabile. Aceasta în... ...încurajarea inflației, ...că magazinele expun ...aceleași borcane, e...

...temul salam, același îmbrăcă... ...mate urîte și încălțăminte din ...locuitori de piele. Situația ...reală a securității tot nu este ...cunoscută. La conducerea ...multor instituții și unități e... ...soane compromise și au in... ...competente. Structuri tip ...U.G.S.R. și gospodărie de ...partid există mascat. Conce... ...mitent, se frînează activitatea ...sindicatelor independente. Tre... ...buie oare să privim manife... ...tațiile de protest ca pe populație ...drept expresii ale simpatiei de ...care se bucură guvernul ?

În cadrul același emisiuni ...electorale sîntem asigurați că ...F.S.N. este subvenționat de la ...stat în mod egal cu celelalte ...partide. Bineînțeles, după ...principiul „trei la Front, unul ...la partide", principiu de bază, ...se pare, în democrația origi... ...nală care ni se propune. Și ...fiindcă veni vorba, de cine și ...în ce fel este folosit contul ...„Libertatea" ? Întrebarea nu ...se vrea o insinuare. Un răs... ...puns sincer și la obiect ar ...contribui, deși tîrziu, la risi... ...pirea misterului.

Cît privește orientarea ...Frontului către competență, nu ...știm ce înțeleg prin acest ter... ...men reprezentanții respectivei ...formațiuni politice. Etalarea ...pistoalelor și gîlceava cu limba ...română ? Agresivitatea verbală ...de la balconul din Piața Vic... ...torieei (vezi 28, 29 ianuarie) ...sau din Parlament ? Campanii ...de calomniere și dezinfor... ...mare ? Organizarea de contra... ...manifestații violente și sce... ...narile răscunoscute ale vizi... ...telor de lucru ?

Așadar, nimic nou sub soare. Numele trandafirului ascunde vechi mentalități, mareate de o ideologie căreia ușa din dos a istoriei îi este deschisă.

ALEXANDRU GANEA

Bîntuie stafiile „boierilor"

...tată că feseniștii noștri au făcut rost și de „bo... ". Securiștii și foștii activiști ai p.c.r. care au cît ...cît talent actorescc sînt mobilizați grabnic, înto... ...pe măsură și trimiși în misie prin sate pentru a-i ...oria pe țărani că „Vin boierii !" Aduși de cine ...ți ? De P.N.Ț.-c.d., mai mare minunea ! De ...dă, zilele trecute a bîntuit prin localitățile Star... ...și Valea Anei din județul Prahova o anume ...boieroaică" Leonte.

O minciună mai gogonată nici că se putea, frați ...rani ! Pămîntul nu va fi decît al celor ce-l mun... ...și nicidecum al vreunui boier, fie el chiar și ...adevărat.

...CUI APARȚINE REVOLUȚIA ?

...stim cu toții ce s-a ...la 22 decembrie. ...despre revoluția de ...poporului și știm și ...lovitura de stat orga... ...de F.S.N. La vremea ...nu prea am avut ...analize și n-am bă... ...seamă scopul pentru ...făcea atîta caz, pe ...tezei : „F.S.N.-ul — ...născută din revoluție". ...de la început am fost ...Scopul scuză mijloa... ...-i așa ? Da, dar care ...cici au fost două ? Noi ...desființarea comu... ...iar feseneul, înlătu... ...lui Ceaușescu și acapa... ...puterii politice.

...cînd aceste adevăruri, ...mine să răspundem la ...rea : este organul a... ...legal constituit, ca or... ...politic emanat de focul ...ei ? Sau este un „fals" ? ...tirani trebuiau să moară ...ceea ce s-a și întîm... ...iar desființarea pedep... ...moartea era la fel de ...Într-un astfel de cli... ...au putut musamaliza ...timpiu „micile colaborări" ...acuziților și activiștilor ...amiși. Toate acestea, cu... ...le vom uita majoritatea ...noi, căci „și uitarea e ...legile-omenești"... Re... ...este că cei care astăzi ...mă pe guvernanți, au ...eronată că domniile ...au salvat de Ceaușescu ...comunism.

...este și afirmația că ...ne-a furat revoluția. ...furat-o nimeni, ci noi am înstrăinat-o. Am greșit, o... ferind-o încrezători și entu... ziaști unor cîțiva, cu care ne-am trezit în frunte. O mai putem redobîndi ?

F.S.N.-ul folosește în cam... pania electorală numai și nu... mai metode de provenință comunistă : denigrări, detur... nări de fonduri, dezbinări, falsificări, cenzurări, abuzuri, învrăjbiri, într-un cuvînt, toată gama de samavolnicii caracteristică ultimilor 45 de ani.

APARIȚIA UNEI NOI NO... MENCLATURI ?

Se pare că idolul scornicestean a lucrat mult și „bine" cu idolul fesenist. În acest răs... timp o fi învățat și el cîte ceva (dl. Iliescu), despre mo... dul în care trebuiesc conduse masele. Altfel nu se explică abilitatea de care dă dovadă.

Ne aflăm în fața apariției unei noi nomenclaturi. Acoliții neocomunismului promovează același exces de zel închinat odinioară „celui mai iubit și mai stimat...". Ei apără (cică) anumite interese, slăvind și proslăvind un dandy cu zîmbetul pe buze. Ce se ascunde oare sub acest zîmbet ?

Sînt întrebat dacă nu îmi este frică să fac asemenea afirmații. Ei bine, nu. Această revoluție mi-a redat demnitatea. Ceaușescu n-ar fi existat, dacă n-ar fi fost de fapt mintuit de nomenclatură. Cu tovarășul Iliescu se întîmplă același lucru. I se favorizează ascensiunea, preconizîndu-se noul totalitarism.

Favorizații, protejații actuali, sînt de fapt „foștii" vechii dictaturi. Ei sînt singurii care pot asigura noua existență comunistă prin calitatea lor experimentată de propagandiști. De ce oare ne mai întrebăm cum de mai sînt menținuți în funcții ? Nu este clar ? Cine i-ar putea înlocui ?

La procesul celor doi, Elena Ceaușescu a afirmat : „V-am fost ca o mamă la toți". Ea atunci se referea tocmai la această nomenclatură care le-a favorizat ascensiunea.

VICTOR DANC

Dicționar la zi

Banca de schimb

Extinderea participării românești la schimburile comerciale internaționale necesită crearea unor instituții financiar-bancare în scopul promovării exportului de mărfuri și servicii, protejării produselor proprii prin aplicarea de tarife vamale preferențiale, atragerea capitalului străin pentru asigurarea în fapt a convertibilității monedei naționale.

Realizarea practică a acestui obiectiv este posibilă după reformarea economiei naționale pe principiul liberei concurențe prin înființarea unei bănci specializate cu funcționare tranzitorie care să precedeze la aplicarea în țara noastră a metodelor financiar-bancare uzuale pe plan mondial.

Organizarea și funcționarea acestei bănci ar urma să se realizeze prin următoarele metode :

— crearea unui depozit valutar prin dotare din partea Băncii Naționale ;

— stabilirea unui curs de schimb pe baza unor structuri echivalente de mărfuri și servicii în țară și străinătate ;

— emiterea unei hîrtii de valoare Leu TC pentru utilizarea limitată în domeniul comercial și turistic ;

— aplicarea unui sistem de dobînzi și comisioane preferențiale pentru atragerea depunerilor și acordarea împrumutului și creditelor ;

— acceptarea împrumuturilor, a creditelor și acceptarea depunerilor de către persoane fizice și juridice străine ;

— acordarea de facilități și ofertarea de servicii diversificate pentru unități economice românești și străine ;

— colaborarea directă cu organizații bancare din țară și străinătate în investiții financiare, în domeniul depunerilor, împrumuturilor și a creditelor ;

— extinderea treptată a utilizării leului TC în economie pe măsura dezvoltării relațiilor bazate pe principiile economiei de piață.

— înlocuirea ulterioară a leului TC în condițiile convertibilității integrale a monedei naționale ;

— crearea și asigurarea de fonduri pentru sprijinirea monedei naționale și prevenirea flotației necontrolate a cursului de schimb pe piață peste limite acceptabile.

Bineînțeles că cererea și funcționarea unei bănci pe principiile menționate implică o analiză atentă, complexă a tuturor factorilor de natură economică și financiară, adoptarea unui pachet de reglementări juridice, delimitarea unui cadru de activitate pentru a proteja moneda și economia românească de fenomene de fluctuație necontrolabilă sau de speculații financiare pe piața internațională a tranzacțiilor comerciale și bancare.

RADU CHIHAEAN

Corespondența continuă să fie cenzurată

Doamna Anca A. din București este pur și simplu timorată. Ne prezintă ultimele două scrisori primite de la un fost coleg și prieten, acum rezident în S.U.A. Iată ce îi scrie acesta în plicul expediat din Astoria la 3 aprilie 1990 :

„Îți răspund la scrisoarea din 26 februarie care a sosit abia astăzi — după numai... 37 de zile ! Încît încep să-mi aduc aminte cu nostalgie de vremurile de sub Ceaușescu, cînd scrisorile făcesu numai 2—3 săptămîni pînă aici. Scrisorile continuă — după părerea mea, a altora și a presei de aici — să fie cenzurate înainte de a ieși din România. Unele ajung complet deschise, altele lipite cu vechiul pap, altele (cele cu tăieturi din ziare) tăiate cu lama și sus și lateral pe o distanță de mai mulți cm. Am primit totuși 4 scrisori de la tine, mai puțin a 5-a (cea cu un număr din Rom. Lit.). Nu am primit nici revista „22" pe care mi-ai promis-o. Tăieturile din ziare s-au primit însă, precum și o pagină din așa-zisul „Adevăr" (în loc de R.L. de care îmi scrii). Nu știu de ce mi-ai trimis tăieturi din „Adevăr" care este purtătorul de cuvînt al Frontului, căci dacă Frontul minte cu nerușinare, ce încredere putem să avem în „Scînteia" cu alt nume, echivalent cu Pravda ?"

Deci, 37 de zile ! Deci, vechiul pap ! Deci, înlocuirea unei tăieturi de ziar cu alta ! Deci, aceleași mizerii de care credeam că am scăpat la 22 decembrie 1989.

Purificare spirituală

În Vinerea Mare Ateneul Român — sediul Filarmonicii „George Enescu" și al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor — a fost sfințit printr-o slujbă divină, oficiată de părintele C. Galeriu. Inițiativa de purificare spirituală a acestui important lăcaș de cultură, a fost însoțită de execuția, în cele trei concerte de la sfîrșitul Săptămînii Mari, a **Oratoriului bizantin de Paște** „Patimile și Învierea Domnului", de Paul Constantinescu.

Pe cînd o sfințire a celorlalte instituții de cultură din București și din țară și chiar a Radioteleviziunii ?

Concurs pentru formarea guvernului ?

Ori de cîte ori are ocazia, dl. prim-ministru revine asupra afirmației că guvernul domniei sale a fost alcătuit pe baza principiului competenței. Introcît nu cunoaștem, deocamdată, altă metodă pentru selectarea competențelor, presupunem că pentru fiecare post, de la șeful guvernului la adjuncții de miniștri, s-a dat cîte un examen. Datorită discreției desăvîrșite păstrate, explicabilă prin teama de a nu se crea busculade... destabilizatoare la sediul guvernului, nici cei mai ageri zariști n-au putut afla tematica sau tematicile de concurs. Așa că nu putem face decît presupuneri. Înclinăm spre părerea că au fost, totuși, concursuri separate, pentru fiecare post în parte.

Primul ministru a dat concura de... împrejurări. Bineînțeles, împrejurarea hotărîtoare și favorabilă a fost aceea că, provenind dintr-o familie de vechi militanți bolșevici, se cunoște cu dl. Iliescu, provenit și dînsul, tot dintr-o asemenea familie. Cine se-seamănă, se adună. Iar vechii militanți, fie că au venit pe tancurile străine, fie că s-au născut pe pămîntul scump al politicii, sînt singura speranță. A lor, firește. Noi, mai avem și altele.

Domnul viceprim-ministru Voican-Voiculescu și-a dobîndit postul trecînd proba, mult mai dificilă și mai concludentă a asigurării securității personale a d-lui Iliescu. Toată națiunea l-a văzut, începînd cu 22 decembrie '89, înarmat pînă-n dinți, în spatele actualului și provizoriului președinte. Și, cum putem presupune că dl. Iliescu l-a cunoscut personal, în tinerețe, pe dr. Petru Groza, o fi luat de la înaintașul său și unele practici revoluționare în promovarea cadrelor. Groza l-a făcut pe Zăroni ministru, dl. Iliescu și-a făcut paznicul-de-cîteva-ceasuri viceprim-ministru. Ghinionul d-lui G.V.V. că postul de prim-ministru fusese adjudecat (probabil, înainte de declanșarea revoluției).

Mergînd mai departe cu presupunerile asupra concursurilor, credem că dl. Chițac a rezolvat cu succes un caz de spargere, dl. Stănculescu a rezolvat o problemă tactică la lada cu nisip, dl. Pleșu a dezlegat satisfăcător o încurcătură de presă (tiraje, pagini, suspendări de publicații) iar adjunctul său, dl. Dan Petrescu a primit nota zece pentru un eseu în problema minorităților naționale...

N-are rost să mergem mai departe cu presupunerile.

Important e că avem un guvern de persoane competente.

Cei care au făcut parte și din vechile guverne, de pe vremea lui Ceaușescu, și-au dovedit competențele respective în conducerea țării din greșeală în greșeală spre victoria finală, la vremea aceea. Iar acum, și-au dovedit-o încă o dată, prin goana spre fostele lor fotolii, prin cameleonismul caracteristic oricărui om politic de bună credință, gata să servească sub orice regim.

De, ca românul... imparțial. Sau, poate, au mirosit dumnealor că și guvernul actual e tot... de-al lor ?

S. ALEXANDRESCU

PÎNĂ CÎND ?

Componenta politică a ideologiei comuniste dă semne tot mai evidente că i se apropie obștescul sfîrșit, sub „rafalele" diversității de opinii exprimate de o diversitate de partide. „Partidul comunist guvernează totalitar sau nu guvernează deloc", este o asertiune a unui de tristă amintire clasic și se pare că am ajuns să vedem cu ochii noștri că este adevărată și... a doua alternativă.

Dar componenta economică a aceleiași ideologii ? Aici lucrurile sînt mult mai... nuanțate. Există partide care propun ca privatizarea și libera inițiativă particulară să se generalizeze, treptat, în întreaga economie. Altele, însă, în frunte cu F.S.N. — care, să nu uităm, guvernează țara ! — vor să ne mîne pe panta perestroikăi, chiar dacă nu recunosc formal acest lucru. Or, a venit timpul ca opinia publică din țara noastră să știe clar și fără echivocuri : 1) reformat sau nu, socialismul este — ca doctrină economică — tot atît de falimentar ca și componenta politică a acestei ideologii 2) Ceea ce ne propune guvernul domnului Petre Roman nu este altceva decît o nouă formă de... reformă a socialismului. Să argumentăm :

Nici o economie socialistă nu a reușit mai mult decît să împartă echitabil... sărăcia. Abundența de mărfuri — iată o noțiune necunoscută în răsăritul Europei. Ceea ce ne-au arătat pînă acum toate economiile socialiste a fost un dezastru... planificat. Viața este mult prea complexă și prea dinamică pentru a încăpea într-un plan, oricît de bine ar fi gîndit acesta. S-ar părea că de acest adevăr și-au dat seama în sfîrșit și marxist-leniniștii din diferite țări ale lumii, dreptul pentru care încearcă să aducă mecanisme ale pieței în economia socialistă. Este oare posibil ?

De cîțiva ani (buni ?) încearcă așa ceva și Iugoslavia și Uniunea Sovietică. Rezultatul : într-o țară — hiperinflație, în cealaltă — producția tot scade iar nevoile populației tot cresc. Dar să punem nereușita lor pe seama greșelilor omenești (cum de nu au făcut asemenea greșeli și conducătorii din apusul Europei, unde cel puțin de la război încoace, în toate țările „capitaliste", au crescut fantastic și producția și bunăstarea oamenilor ? Probabil, aerul din unele părți ale Europei afectează luciditatea conducătorilor...).

Să ne gîndim însă la o economie socialistă de altă mai bine condusă. Cum ar funcționa ea ? Se știe că adaptarea operativă la cerere este, cheia succesului oricărei întreprinderi. Aceasta presupune însă accepțarea unui coeficient de risc și o capacitate de decizie — inclusiv în domeniul investițional — cît mai descentralizată. Aici apar problemele : cine stabilește cît anume poate risca o întreprindere de stat într-o afacere ? Cine suportă eventualele pierderi ? Cine încasează profitul și ce fac cu el ? Absența sau slăbiciunea interesului personal nemijlocit, pe de o parte, și dreptul — perfect rațional — al statului, ca proprietar, de a verifica modul cum îi estea dministrată averea — ceea ce poartă numele de birocrație —, pe de altă parte sînt frîne serioase ale inițiativei în producție. Așadar, întreprinderile care merg bine nu vor merge... atît de bine cît ar fi posibil.

Dar cele care nu merg bine ? Dau faliment ? Atunci statul va pierde mult — ceea ce nu își poate permite. Își poate permite însă să subvenționeze la nesfîrșit o întreprindere nerentabilă ? (Cu totul altfel stau lucrurile în cazul întreprinderilor particulare, al căror eventual faliment nu afectează decît proprietatea privată).

Mai departe : piață, piață, dar măsurarea activității întreprinderii se va face tot prin plan, nu ? Cum va fi el stabilit în funcție de capacități — cum cere teoria —, de realizările din anul precedent — cum se întîmplă de fapt — sau de alți factori ? Dar veniturile individuale sînt legate în îndeplinirea planului — de unde interesul ca planul să fie mic, în contradicție cu interesul social. Să nu mai insistăm. Este clar : o economie socialistă de piață generează mai multe contradicții decît rezolvă și nu poate fi capabilă să asigure bunăstarea generală.

Ei, dar cine vorbește, după Revoluția din decembrie, despre o economie socialistă — fie ea și de piață — în România ? În mod explicit — nimeni. Implicit însă — toți cei care acordă și în viitor un rol însemnat statului în producția de bunuri. De pildă, primul ministru al țării, care a declarat agenției EFE că este necesară menținerea unui sector de stat puternic, mai ales în industrie.

Deci, nu este destul că pornim de la un sistem economic hipercentralizat și rigid, a cărui adaptare la cerințele pieței este oricum mai mult decît dificilă. Nu e destul că se menține intactă „osatura" organizatorică a industriei, pornind de la centrale — o verigă administrativă, perfect inutilă într-o economie de piață — și pînă la statutul de personal al întreprinderilor — înțepenit printr-un decret ce a atins vîrsta de 16 ani. Nu e destul că se menține aproape întreaga legislație economică din vremea „centralismului democratic". Pe lîngă toate acestea, ni se promite și pentru viitor menținerea unui sector de stat puternic în industrie. Atunci, ce se schimbă ? Vor apărea întreprinderi private mici. Numai că ele se vor aprovisiona pe bază de repartiții (oare aprobate tot prin decret prezidențial ?) și, deci, vor fi silite să joace cum „cîntă" cel care are în mînă și plinea și cuțitul. Curat perestroika !

S-ar pune întrebarea : de ce după o revoluție, ar trebui să ne oprim aici ? Nu cumva pentru a prezerva interesele tuturor micilor dictatori din întreprinderi, centrale și ministere, învățați cu posturi bine plătite pentru prea puțină muncă ? Da' de unde ! „Pentru a putea garanta pe plan social cererile populare" — ne explică domnul prim ministru. Sună frumos. Este și adevărat ? Pentru a garanta cererile populare nu este nevoie de proprietate de stat în industrie, ci de resurse materiale și bănești pe care statul să le poată redistribui. Or gestiunea statului s-a dovedit ineficientă, incapabilă să producă măcar pentru propriul consum al industriei, necum să realizeze un surplus pentru garanții sociale. Ceea ce arată că, în realitate, falimentara ideologie marxistă persistă în gîndirea diriguitorilor economiei românești. Pînă cînd ?

EUGEN RĂDULESCU

Din partea șefului protocolului din M.E.E.

„S-a publicat în ziarul „Dreptatea" din ziua de 14 aprilie 1990, articolul „O notă ciudată" care pe lîngă reproducerea conținutului unei note de serviciu, întocmită de subsemnatul, apar și unele comentarii ce nu îmi aparțin, cum lasă să se înțeleagă din articolul respectiv. Fără a face polemică cu autorul articolului pe această temă, țin să precizez că, în condițiile date, cînd Legea nr. 23/1971, neabrogată încă, dar care nu mai poate fi aplicată ad literam, era normal ca în calitatea mea de șef protocol la Ministerul Energiei Electrice să propun conducerii ministerului o soluție internă de rezolvare a accesului străinilor în unitățile noastre de importanță deosebită.

Consider că publicarea acestei note cu comentarii, trebuia făcută sub semnătura redactorului care a redactat articolul, arătînd rolul real al subsemnatului în această acțiune".

Consulting: Greva foamei!

— N-avem nevoie de idei! —

Acesta pare a fi răspunsul primăriei la propunerea de înființarea unei societăți de consulting.

Un grup de specialiști (informaticieni, electroniști) își propun să vîndă idei celor interesați și au depus la primărie o astfel de cerere înregistrată cu nr. 1378/900.

Faptul că în toată lumea există bănci de date (toate utile și deci rentabile) precum și o vastă activitate de consulting, nu a convins. Drept pentru care aprobarea cererii trenează.

În prezent și în viitor, ideile (ne referim numai la cele bune și foarte bune), se vor vinde din ce în ce mai scump.

*

Pentru a atrage atenția asupra acestui caz, unul din specialiști a recurs la greva foamei încunoștințînd cancelaria dlui Ion Iliescu, pe dl. vicepreședinte CPUN — Minzatu, pe dl. primar Dan Predescu, precum și pe dl. Smeu. Cine dorește să ia legătura cu persoana în cauză, se poate adresa redacției „DREPTATEA" :

NOI PROPUNEM CA IDEILE SUSCEPTIBILE DE A PUTEA FI VALORIFICATE ÎN FOLOSUL TUTUROR, SĂ NU FIE RESPINSE APRIORI! AȘTEPTĂM UN RĂSPUNS PROMPT DIN PARTEA FACTORILOR DE RESORT !

Un strigăt în ghilimele

Cel mai sigur mijloc de salvare al hoțului, este chiar strigătul lui. Prindeți hoțul ! Această mult prea experimentată tactică, încă mai poate dezorienta, avînd o oarecare credibilitate. În această manieră salvatoare, crede și cotidianul Frontului din 14.04., înscriind în pagina I un strigăt sub semnătura domnului V. Mureșan. Jos nomenclatura comunistă ! Semnatarul își liniștește nomenclatura punînd strigătul în ghilimele. Acest strigăt, ne explică articolul, nu este altceva decît lozincă ramolită a oponeniei Frontului, care afirmă fără a putea dovedi că vechea nomenclatură comunistă există încă, regrupată în chiar conducerea țării. Teoreticienii mișcării antifront, mai precis din partidele istorice P.N.Ț.-c.d. și P.N.L. sînt atît de înversunați încît n-au observat că toate nivelele nomenclaturii au căzut odată cu prăbușirea edificiului comunist. Adevăr grăit, dar nu continuat. A căzut nomenclatura însă au rămas nomenclaturiștii care declarîndu-se anticomuniști au preluat cu abilitatea îndelungatei experiențe scopul revoluției și odată cu ei toate fotoliile, metamorfozîndu-se în vechi apărători ai dreptății și democrației. În numele dreptății, al egalității, al democrației s-a instalat la putere cel mai criminal regim totalitar din istoria României care a stăpînit, ucis și jefuit timp de 50 de ani aducînd țara în cea mai dezastruoasă stare din toate punctele de vedere. Astăzi în fruntea țării sînt tot cei ce au făcut parte din îndelungatul regim comunist, ilustrînd afirmația cu un singur exemplu, cu un singur nume, inspirat chiar din articolul cotidianului nr. 4. Fost ministru al tineretului comunist, fost prim secretar P.C.R. la Iași, fost în conducerea comunistă la Timișoara, domnul Ion Iliescu a făcut parte din vechea nomenclatură comunistă de gradul I, iar astăzi, ca cerință a revoluției, este nr. 1 în viața politică a României.

Iată cum toată nomenclatura comunistă a căzut și a căzut atît de bine încît conduce toată viața publică și politică a țării sub pretextul că nu poate lăsa țara vraiște. Și, ca țara să nu rămînă de izbeliște, pe mîna partidelor istorice, cuvintul dat de domnul Iliescu întregului popor că nu se va constitui politie și nu va participa la alegeri a fost uitat și cu indiferență retras. Închiderea cu ușurință irresponsabilă a cuvîntului dat, amintește de promisiunile nerespectate ale politicii celor 50 de ani de comunism. Nici nomenclatura de jos nu a fost schimbată, ci dimpotrivă s-a consolidat. Astăzi conducătorii instituțiilor, uzinelor și primăriilor somează prin diverse presiuni și amenințări cetățenii cinstiți să semneze adeziuni pentru Front și să depună cotizație. Dacă nomenclatura practic nu mai există, ce vor atunci demonstranții ?

Acești demonstranți nu vor să admită sub nici o formă deturnarea revoluției în care au căzut atîtea mii de vieți tinere, cerînd desființarea comunismului și a nomenclaturii. Cine a ucis acest tineret care a înfăptuit revoluția ? Întrebarea rămîne fără răspuns, și numai o ușoară notă de bun simț și teamă a conducerii prezente, nu creditează ideea că ucigași aparțin altei planete și după ce au tras au plecat. Mergînd mai departe se afirmă că o parte din nomenclaturiști sînt în chiar partidele istorice P.N.Ț.-c.d. — P.N.L., încercînd să răstoarne vechea nomenclatură luîndu-le locul. Iată recunoașterea consemnată de articol că vechea nomenclatură există și că are un loc rîvnit de nomenclatura impostoare. Vechea nomenclatură nu are acum locul oferit de ei mijloc de luptători P.N.Ț.-c.d. — P.N.L., în închisorile comuniste, ci tot un loc în poziția I.

Nomenclatura conducătoare existentă în F.S.N. încearcă să reducă comunismul numai la ceaușism. Este super cunoscut că Ceaușescu a fost produsul comunismului, al nomenclaturii privilegiate cum și faptul că nulitatea de proporția Ceaușescu nu putea fi menținută fără realizarea totală a nulităților comuniste. Dacă comunismul a avut profesioniști îndiscutabili, și au fost inventați ca valori cu ajutorul terorii comuniste ce nu admitea discutabilitatea lor. Singurul criteriu de selecție a valorii comuniste era gradul de supunere și slugărnicie politică. Iată că pe lîngă oponenții Frontului recunoscuți în P.N.Ț.-c.d. — P.N.L., mai tipă și comuniștii ceauiști afirmînd că ne conduc tot comuniștii.

Dacă această lozincă decripitată lansată de partidele istorice nu are punct de sprijin în schimbarea universului românesc, ce se poate imputa comuniștilor în afirmația că ne conduc tot comuniștii. Să admitem că au existat două categorii de comuniști și anume: comuniști ai valorilor perene și comuniști ai valorilor efemere, deci ceaușiști. Toți acești comuniști se cunosc între ei chiar și din poziții de adversari, iar afirmația comuniștilor că ne conduc comuniștii, este singura realitate ce spulberă somnul și siguranța poporului.

Dacă comuniștii ceaușiști vor recupera fotoliile, se pune întrebarea firească, de la cine le vor, cunoscîndu-se că la guvernămînt este domnul Iliescu și echipa sa, foști colegi ai comuniștilor ceaușiști. Dacă portretul domnului Ratiu va sta pe birou va rămîne numai o singură legislație democrată și nu 23 de ani, sub imperativul terorii. Analizînd printre rînduri articolul apărut în cotidianul nr. 4, recunoaștem existența neocomunismului disimulat în Front și ne vedem datori să-i mulțumim domnului V. Mureșan pentru developarea adevărului.

VIRGIL LAMBRU

F.S.N. pe stadion

Pe stadionul „23 august" din Capitală, după cum se știe, a avut loc meciul de fotbal din semifinalele Cupei cupelor la fotbal dintre echipele Dinamo și Anderlecht.

Cu 10—15 minute înaintea începerii meciului însă... stupoare : F.S.N. sector 2 urează, la stația de amplificare a stadionului, succes echipei Dinamo. Chiar așa, tovarăși feseniști ? Propagandă, propagandă, dar nu vă aflăm la un meci de fotbal nu la un miting electoral !

Noroc că publicul spectator nu a gustat reclama, huiduind și fluierînd îndelung.

BORDC CRISTIAN — student

P.S. Se pare că F.S.N.-ul nici măcar echipei Dinamo nu-i poartă noroc !!

...ccente

Veniți acasă!

...făcut o listă. O listă cu ...plecați din sat, din ...în diferite locuri ale ...cici n-aveau la ce să ...un C.A.P. în care au ...doi boi, și aceia ...Am făcut, deci, o listă ...cei plecați din sat, și ...116 plecați numai în ...Sumleu și Zăiău, res... ...plecați în alte locali...

...luna, dintr-o dată ...la cele 84 de case ...în sat, dar din care ...plecați și familiile ...sînt mai mulți cei ...din sat, decît cei rămași ...ce nu e bine și nu ...

...înțelege că au plecat mulți de nevoie, alții să învețe o meserie ori altceva, dar iată că a sosit momentul ca din cei plecați să se întoarcă acasă, în sat. Ar putea face și aici ceva, dacă nu lucrul pămîntului, atunci meseria lor. Iată, satul nu are tîmplari. Nu are un electrician. Nu are un reparator de televizoare, un pantofar, un rotar sau un fierar. Satul nu are un dascăl din sat, nu are un preot din sat, un primar priceput, un horticultor și atîția alții, cu meseriile lor, lipesc din sat.

În sat au venit oameni de prin jur să-și țină aici stupii. De ce n-ar face fiii Mălădiei lucrul ăsta ? Ar putea deschide o prăvălie, cine ar dori, ori un atelier de lucrat piei de animale. În urma urmei, rămîne și pămîntul care așteaptă stăpînul harnic și gospodar.

Nici o meserie nu-i atît de plătită și de curat plătită ca cea de la pămînt. Tu lucrezi, tu culegi. Tu aduni și tu știi ce pui în cămară.

Să ne gîndim că satele noastre ne așteaptă să venim la ele, să le dăm viață. Va fi greu la început, cu toate. Băncile de credit sînt deschise pentru cei ce se întorc spre sate.

Piedez pentru această întoarcere în sat. De 30 de ani mi-am ținut casa și ograda în sat, acum vin din București la ele, că mie mi se cuvin prin puterea lui Dumnezeu și prin moștenirea părinților. De aceea zic : **Veniți acasă !** Veniți ! N-o să vă pară rău. Ca satul meu cred că e oricare sat din țară.

VASILE VETIȘANU

Arhiva Revoluției 1989 București

„Domnul Roman e o etichetă nouă pe o marfă veche..."

Domnul Tyle Raoult, deputat al partidului R.P.R. (Adunarea pentru Republică) în Departamentul Seine Saint Denis este primul dintr-un șir de deputați R.P.R. care vor fi prezenți în România ca observatori pînă la 20 mai. Cu ocazia vizitei la sediul P.N.Ț.-c.d. domnia sa l-a întîlnit pe președintele partidului, domnul Corneliu Coposu, cu care a purtat un dialog cordial. După întîlnire domnul Raoult a avut amabilitatea de a răspunde întrebărilor ziariștilor prezenți.

Rep.: — Care sînt modalitățile concrete prin care observatorii străini în general și partidul dumneavoastră în special pot contribui la desfășurarea unor alegeri libere în România?

E. R.: Noi nu am venit să vă învățăm democrația și nici să facem publicitate Franței. În Franța am avut recent alegeri și le-am pierdut, dar cred că venirea noastră este importantă pentru vot. Am realizat împreună cu colegii mei aceeași acțiune în Nicaragua. Situațiile sînt asemănătoare, iar noi am purtat noroc în Nicaragua celor pe care ne-am dus să-i ajutăm. Ei, contrar așteptărilor, au cîștigat alegerile. Am venit să înțelegem mai bine ce se întîmplă în România, pentru că în Franța s-au spus multe minciuni despre Revoluția din decembrie. Nu am încredere în Georges Marchais care își petrecea vacanțele cu Ceaușescu și nici în comuniști. Am impresia, ascultîndu-l pe Petre Roman, că între comunismul de ieri și de azi e o diferență ca între Pepsi-cola și Coca-cola. Noi trebuie să fim martori și ceea ce vedem în România constituie cel mai bun exemplu că ideile despre libertate trebuie să cîștige peste tot în lume. Marchais vrea să vină în România, sînt gata să-l ajut, dar l-aș sfătui să vină cu hîrtie. Democrația română are nevoie de hîrtie.

Rep.: — Cum credeți că putem organiza în România o campanie electorală modernă?

E.R. — Ceea ce se întîmplă în România e mai degrabă o formă publicitară, e etapă de lansare a unui nou produs, decît o veritabilă campanie electorală. Noi, care am avut șansa de a pierde sau cîștiga mai multe campanii electorale, va trebui să facem aici „lucrări practice". Cred că militantismul e lucru cel mai important al unei lupte politice și poporul român, indiferent de sensibilitățile sale politice, reînvață să militeze.

Rep.: — Cum explicați legăturile strînse ale socialiștilor occidentali (mă refer în special la Franța și Spania) cu F.S.N.-ul?

E.R.: — Într-un fel Franța și S.U.A. au fost complici ai lui Ceaușescu. Pentru noi el dădea o impresie de independență față de U.R.S.S. E ca o boală a Occidentului. Vedem cu un singur ochi, cînd dreapta vede drepturile omului încălcate în anumite țări, stînga nu le vede și invers. Conducătorii partidelor socialiste din Franța și Spania susțin pe Iliescu și Roman să devină „virgini" în comparație cu cei care i-au precedat la putere. Guvernul român actual este ca un film de aventuri. Domnul Roman are mult șarm, pentru femei, desigur, are un surîs și un surîs înseamnă mult pentru Occident. E aproape imposibil să spunem că, în spatele surîsului domnului Roman, magazinele sînt goale, că etichetele conservelor sînt expirate și comunismul e vechi. Domnul Roman e o etichetă nouă pe o marfă veche... Mi-am dat seama că, comuniștii din orașul meu și de aici sînt aceiași, sînt educați să urască și nu să iubească, ei vor doar să rămînă, ei și nu opoziția sînt adevărații conservatori, adevărații reacționari.

Aș dori ca, atunci cînd Mitterrand îl va primi pe Roman la Elisee, să-i amintească faptul că adevărata bogăție a unei țări este cultura sa și că lupta trebuie să se ducă în acest domeniu.

Rep.: — Cum vedeți posibilitatea intrării României în Comunitatea Economică Europeană?

E.R.: Intrarea în C.E.E. se poate face doar pe etape, așa cum se vede și din exemplul altor țări, ca Spania sau Grecia. Ar fi o bună idee pentru România, la nivelul ei economic, să ceară mai întîi un statut de observator în Consiliul Europei.

Există azi în Europa țări care au o inimă sensibilă, ca Franța, dar și țări cu inimă de piatră, care privesc mai degrabă spre Vest ca Anglia. Între Franța și România există o amiciție veche și putem proba și de data aceasta că „prietenul la nevoie se cunoaște".

G. I.

Pionierat în campania electorală

A început campania electorală și, cruciați moderni, am pornit să cucerim pentru P.N.Ț.-c.d. satele locuite de țărani români cu simțul politic atrofiat. Acest simț ne-am propus să-l antrenăm.

Această campanie nu seamănă deloc cu o excursie lipsită de griji, cu fanfare și tinere în „mini" dansînd. Este chiar mai palpitantă decît aventura celor „Trei pe două biciclete" de Jerome K. Jerome. Totul este nou și plin de capcane.

În Bărăgan, ducîndu-te hotărît să promiți țăranilor pămînt, ți se închide gura ermetic cu replica: „Noi nu vrem pămînt, veniți cei din oraș să-l munciți, noi sîntem mulțumiți în c.a.p." În aceste sate s-a aplicat democrația: s-a supus la vot dacă să se împartă pămîntul, și chiar dacă unii au fost pro, majoritatea au fost contra și nu s-a împărțit nimic".

Lovitura am primit-o de la cine mă așteptam mai puțin: propriul meu bunic. Era de acord cu situația existentă, dar, amintindu-i suferințele provocate de cooperativizare, de cei 2 ani de pușcărie pe care i-a făcut atunci, din susținător al F.S.N.-ului, la cei 90 de ani, s-a hotărît să împartă manifeste P.N.Ț.-c.d. în sat.

În Bărăgan m-am dus în sate unde cunoșteam oamenii, dar după ce am venit din Moldova, mi-a părut rău că nu făcusem asigurare A.D.A.S.

Acolo opoziția față de „opoziție" este foarte tare și bine organizată în stupiditatea ei. Problemele care se ridică sînt greu de conceput și rezolvat:

„Nu mai vrem partide. Ne-a ajuns partidul de pînă acum!" „Ați venit voi acum să vă bateți pentru putere, după ce F.S.N.-ul l-a alungat pe Ceaușescu?"

— „Dar știți doar că a început campania electorală!", le-am spus.

— „Știm noi ce înseamnă asta, nu ne învățați voi pe noi!" — Nu i-am învățat. Ba am zis merci că nu ne-au spart geamurile de la mașină, deși ne-au promis-o.

Aceștia sînt cei cu care nu se poate comunica. Nu-ți dau timp.

Noroc că nu reprezintă majoritatea!

În Bucovina am avut audiență, țăranii vroiau pămînt, dar nu li se dăduse. Totul a mers bine, luînd manifeste au fost de acord, pînă am fost contactați de un tînăr de peste 1,90 m, fierar betonist și țăran, „bine-dispus", care ne-a strigat: „De ce ne mințiți cu hîrtiile astea că ne dați pămînt și nu ne dați? A ridicat legătura de țevi și ne-a amenințat că, dacă nu venim la el în sat să-l filmăm, am încurcat-o. Ne-a descurcat „opoziția" lui, consoarta de aceleași dimensiuni, care ni l-a răpit, să nu se facă de rîs pentru că vorbește cu țăraniștii.

— „Eu votez, eu votez..."

— „Hai odată!"

— „...cu nevastă-mea".

Dificultăți mari și de unde experiența în domeniu? Plecî din București la +26 grade și cobori din tren în nordul Moldovei, pe ninsoare. În costum subțire, singura ta șansă de a nu îngheța este să iei un coniac mic la cîrciuma din sat — asta înseamnă să nu vezi în perspectivă...

Ajungi în situația că, în loc să te uiți tu urît la starețul care este mulțumit de reinstaurarea lui Teoctist, se uită el la tine urît, pentru că miroși a coniac. Ne înțelegem, în fine, sîntem toți împotriva comunismului, promitem că-i trimitem „Dreptatea" prin poștă (nu citea decît „Adevărul") și plecăm ca de la mănăstire: morți de foame. Nu ne impacientăm, dar avem „fericirea" să constatăm că nicăieri în zonă nu se găsește de mîncare.

În Ardeal este reconfortant: intelectualii în primul rînd ne privesc cu simpatie, dar ne susțin doar teoretic; practic nu se chinuie să discute cu muncitorii și țăranii. Noroc că aceștia susțin P.N.Ț.-c.d. prin tradiție. Acolo am găsit și oameni într-o stare intermediară, erau hotărîți să nu voteze cu nimeni, dar cu ei, cel puțin, se putea discuta, spre deosebire de Moldova, unde sătenii, după ce citeau manifestele strigau: „Vedeți că ăia fac politică!"

Cel mai bine a fost totuși în București, unde, la ieșirea din schimb, era „bătaie" pentru manifeste. Singurii care nu le luau erau cîte un bine-îmbrăcat fost activist sau vreo susținătoare a celor doi „cavaleri ai trandafirului roșu". Acestea reacționau ca și cum le-ni fi acostat pe motive sentimentale.

Plimbîndu-ne prin țară, am ajuns la concluzia că nicăieri nu este mai bine ca acasă. Îmi este jenă să recunosc că, purtînd insigna P.N.Ț.-c.d., mă simțeam temerar; românii încă nu înțeleg că opinia politică este liberă și campania electorală a început oficial.

DAN LAZAR

Demonstrația de miercuri de la Timișoara

Miercuri după amiază, în Piața Operei, circa 1 200 de timișoreni au cerut din nou demisia domnului Ministru de Interne, Chițac și a sprijinitorului său, domnul Ion Iliescu.

A fost o demonstrație spontană. Grupuri din ce în ce mai numeroase de aderenți la punctul 8 din Proclamația de la Timișoara — care cere să se interzică timp de trei legislaturi candidatura foștilor securiști și activiști cu funcții importante — și pentru a manifesta împotriva celor doi lideri F.S.N.

Către orele 17,30 manifestanții au pornit în ordine spre poliția municipiului, unde acolo au stat de la timp de o oră, după care s-au răspîndit.

Nu s-au manifestat incidente.

Lituania: războiul nervilor

Escalada presiunilor asupra Lituaniei — continuă. Dacă pericolul invaziei militare pare să fi trecut, Moscova scoate din mînecă o nouă carte pe care o flutură prin fața interlocutorilor săi: blocada economică — întreruperea aprovizionării cu gaz metan și produse petroliere.

Totul pare să se deruleze după un binecunoscut scenariu însă repudiat de către istorie. Cartea Moscovei nu este un as. Cel mult un as de bîcă.

Pe de o parte, cosmopolitismul de mare putere, manifestat de cabinetul numărul unu de la Kremlin și dorința legitimă a unui popor de a trăi în libertate. Dorință pe care dacă Moscova nu o stidează, refuză să o ia în considerație. Dar pentru care ar lupta cu arma în mînă dacă ar fi vorba de propria sa independență.

Voluptatea puterii are ochelarii săi. Prin care nu se văd decît interesele proprii. Lituanienilor nu le vine ușor să lupte cu un urlaș. Chiar dacă acesta ar avea picioare de lut. Au însă de partea lor întreaga opinie mondială. Și o nestrămutată dorință de a reaprinde flacăra sfîntă pe altarul LIBERTĂȚII.

După șantajul politic — presiunea economică. Ce urmează? Înfometarea? Oricum Lituania este hotărîtă să nu renunțe la lupta ei pentru independență.

Noua lege adoptată la Kremlin privind condiționarea acordării independenței printr-un referendum și un stagiu de cinci ani în așteptarea verdictului final, pare să ia în derîdere voința poporului lituanian care nu a fost consultat cînd s-a pus problema alipririi.

Aplicînd sancțiuni economice Moscova pare conștientă că drumul pe care s-a angajat este fără întoarcere. Chiar dacă va plăti un tribut mai greu istoria îi va recunoaște Lituaniei meritul de a fi spart gheața, de a fi rupt lanțurile acestui imperiu al secolului XX, în care chiar și Namibia și-a cîștigat independența.

Și pe lista candidaților la independență s-au mai înscris Estonia, Letonia, aceasta rămînînd în continuare deschisă, ceea ce nu convine deloc Moscovei și nici lui Gorbaciov care are de făcut față unor atacuri ale „durilor" în congres.

Oricum dacă dumneavoastră domnule Gorbaciov v-ați fi născut lituanian, cum ați fi procedat?

ION UNTARU

DIN LUMEA LARG

Terminologie Românească în R.S.S. Moldovenească

După cum transmite agenția TASS, pe lîngă Academia de științe a R.S.S. Moldovenești, își desfășoară activitatea Centrul de terminologie creat la începutul anului. În sarcina sa intră traducerea în limba moldovenească a denumirilor și termenelor rusești, a firmelor și ștampilelor. Lingviștii centrului pregătesc, totodată, dicționare de buzunar pentru educatori, elevi, lucrători din domeniul comerțului, care vor apare cît mai curînd. Toate aceste acțiuni sînt îndreptate spre asigurarea unei circulații libere într-un termen de cinci ani, a tuturor limbilor și afirmarea limbii moldovenești de stat în toate domeniile vieții din republică.

● Milovan Djilas, celebrul opozant al lui Tito, a primit un important premiu literar pentru traducerea în limba sîrbă a „Paradisului" al lui Milton. Djilas a tradus celebra operă, în cursul anilor de detenție, pe hîrtie igienică — arată revista „Le Neuvel Observateur".

● Tineri din zece țări europene au organizat o expediție ecologică, pe bazinului Dunării. Participanții reprezintă organizațiile studențești din Austria, Ungaria, Cehoslovacia, Iugoslavia, Liechtenstein, Germania, România, Austria, și Uniunea Sovietică. Scopul expediției, este de atrage atenția opinia publică asupra pericolelor pe care le pune poluarea acestei ape de importante artere europene.

● În armata sovietică, în trecut a sporit cu 14% criminalitatea, se arată într-un interviu publicat de „Komsomolskaia Pravda". Aleksandr Katușev, vicepreședinte general al U.R.S.S. a atras atenția și asupra sporului numărului celor care refuză prestea serviciul militar. La ultimul apel, a arătat el, aproximativ 8 500 de tineri s-au prezentat la punctele de incorporare. Referindu-se la necesitatea unor schimbări în forțele armate sovietice, a subliniat că procuratura este gată a propus un pachet de măsuri care include, printre altele, și reducerea stagiului militar la 18 luni.

● Grecia a oprit importurile de ceai și condimente din Albania din pricina conținului o cantitate prea mare de substanțe radioactive, a anunțat Ministerul grec al comerțului.

● Manuscrisul autentic al unei mari părți a romanului supra scriitorului francez Gustave Flaubert, purtătoarea lui Jean-Paul Sartre, fi vîndut la licitație la suma inițială de la care a porni urmînd să se ridice la 150 000 — 180 000 franci francezi. La aceeași licitație au fost vîndute și alte manuscrise ale scriitorului Sartre din perioada 1970—1980, în deosebi luări de poziție în contra rasismului, în legătură cu problemei palestiniene și asupra necesității de găsirea unui nou ziar — „Faces".

SPORT

● Echipa de baschet — junori — a țării noastre participă la turneul de calificare la C.E. din Olanda (în luna august). La calificare mai iau parte: Bulgaria, Elveția, Israel și Grecia, locul de disputare fiind Iraklion capitala insulei Creta.

● La Ploiești, în sala Sporturilor, se desfășoară campionatele internaționale de gimnastică ale României.

● La Debrețin în semifinalele Cupei I.H.F., handbaliștele de la Terom—Iași vor da replica formației locale Debrețin.

● Raliul Deltei, primul din cele 6 ale Camp. Național are loc la Tulcea între 21—22 aprilie a.c. (i.f.).

„Sărmanele" privatizări — desconsiderarea cooperației

(Urmare din pag. 1)

remarcabilă, de care s-ar fi resimțit, în bine, întreaga noastră societate.

Acum, se pune problema unei noi împroprietăriri. Expropriații prezintă alte structuri social-politice decît cei de atunci, iar împroprietăriții au particularități care nu existau la împroprietăririle din 1920—'21. Se vorbește și se va scrie, acum, mult, despre „privatizări": și ea competență relativ redusă. Despre cooperație se vorbește foarte puțin, sau deloc.

Este timpul suprem să se dea prioritate asociationismului, nu privatizărilor. Țăranii nu au utilaje bune și suficiente: țăranii nu pot aplica indicațiile științei agricole moderne: cei care s-au îndepărtat de cultivarea pămîntului și-au înstrăinat inventarul lor agricol, iar cei rămași lîngă pămînt dispun numai de inventar vechi și nerentabil. Statul dispune acum de cea mai mare parte a pămîntului, deci poate interveni introducerea de metode de lucru noi și ferme de largă solicitație tehnică și științifică. Să se înmulțească, voluntar și autonom, cooperative ale căror structuri și eficacități să fie larg explicate sătenilor, îndeosebi prin experiența și aplicațiuni. După constituirea voluntară a cooperativelor, sau paralel, să fie împroprietăriți, sătenii plugari. Pe suprafețele încă disponibile să se creeze instituții și ferme publice, iar ultimele disponibilități să devină rezerve de stat, cu distincții felurite.

Boala pămîntului fărîmițat este problema esențială a satelor de pretutindeni: importanță este și productivitatea solurilor. Scăderile agravării acestor boli și atenuarea lor se deosebesc de la zonă la zonă geografică, la răstimpuri foarte variate, ele sînt însă inevitabile. Succesiunea și generalitatea lor este insălătoare făcînd, oarecum, mai ușor suportabile consecințele agravante menționate la care este supus pămîntul.

Amintirea cîmpurilor să se șteargă definitiv. Doar gravele lor defecte structurale și conjuncturile defavorabile în care au fost obligate să activeze ar putea justifica menționarea lor sporadică. Ele nu au fost cooperative, nici ideologic nici aplicativ, ci simple caricaturi asociationiste de stat, în cooperare cu nucleo de interesați descorientați și politicieni.

Cooperativele agricole, oricîte just ideologic, temeinic organizate și cu bună funcționare au dat, pretutindeni, rezultate excelente. În unele state europene, aceste întreprinderi sînt dominante.

Activitatea cooperativelor poate dobîndi orice dimensiuni, cele mici și mijlocii avantajează relațiile dintre oameni, dintre cooperatori, adîncindu-le instrucțiajul respectiv și sporindu-le spiritul de colaborare activă și neîntreruptă. Am văzut flote maritime cooperative, mori și abatoare imense, întreprinderi cooperative de construcții, suprafețe întinse cultivate științific, sîrezi, turme, aglomerări impresionante de vite mari, oi, porci, păsări, iepuri, etc. etc.

Am vizitat cîteva țări europene și nord americane (Elveția, Olanda, Belgia, Danemarca, Cehoslovacia, Anglia, delungată a celor două sis-Franța, Germania, etc.) cu organizații cooperative numeroase și prospere. „Olanda este una din cele mai bogate țări din lume"... „cu cea mai bună agricultură din lume"... „cu balanța permanent excedentară" (ATLASECO DE POCHE, edition 1983. Atlas economique mondial, recensés par l'ONU, Paris, 1983, pag. 8—9, 94—97). Exemplele anterioare sînt menite să sporească încrederea în cooperație, în posibilitățile ei variate, precum și încrederea în eforturile asociate ale cooperatorilor, de toate felurile și dimensiunile. Proces de unire a gospodăriilor micilor producători agricoli în unități agricole cooperatiste libere.

Agricultura a fost și este un mediu pricinic pentru înființarea și dezvoltarea cooperației, constituindu-se la sate și relații de producție socialiste, cu un nou mod de muncă și viață, s-au ivit compartimente cu orientare de muncă economică și social-politică în spirit nou și mai eficient: cooperative de producție, de desfacere și aprovizionare, de credit, prestări de servicii, punînd la un loc resurse de muncă și o tot mai mare capacitate de organizare: cooperația poate deveni și un mijloc puternic al micilor producători în lupta cu burghezia, mai ales cea monopolistă.

Un exemplu cu alte premize și concluzii: introducerea cooperației ca mijloc de ridicare a unei societăți și economii în stare disperată: Guyana-Guyana franceză (America de Sud), republică cooperatistă. „Țara cea mai săracă din America de Sud. Cooperativizare a agriculturii cu relații de producție socializante la sate: cooperația, asociațiile liber consimțite. Prevederile îi sînt condiționate de nivelul forțelor de producție și de orînduirea social-economică respectivă, condițiilor generale de dezvoltare ale țării". Agricultura și cooperația au suferit influență.

În România, cooperația s-a introdus după 1859 de către unele partide și mișcări politice, cîteva personalități, prin publicistică și prin activitatea parlamentară. În Transilvania și Banat, cooperația a fost inițiată și dezvoltată, puțin după 1868, pretutindeni, factori inițiali generali și esențiali de răspîndire a cooperației a fost țărănimea. În România, s-au dezvoltat mai mult băncile populare și mai puțin obștile de cumpărare și arendare de pămînt; în Transilvania și Banat, cooperația românească s-a dezvoltat puțin. Propaganda și informamarea ar fi trebuit să devină mai mult, unor inițiati, chiar specialiști: învățătorimea a avut un rol cu totul remarcabil în inițierea și dezvoltarea mișcării.

Tratarea izolată și satisfăcătoare a unui subiect științific nu mai este astăzi, în totul, posibilă. Interdependența disciplinelor este aproape totală. Ce va urma, va fi rezolvat de altii: cu dificultăți și complicații mereu în creștere.

Orice problemă are un cadru, o structură, un timp al ei. Bună oară, libertatea arîlejuiește răspunderi: iată de ce cei mai mulți se feresc de ea. Scrîind că „libertatea e tot ce permite legea", Montesquieu risca, grav, neadevărul. Marx nu a prevăzut că viitoarea revoluție tehnico-științifică poate să devină o nouă sursă de dezvoltare a capitalismului, nici coexistența în teme social-economice. În viziunea de astăzi, socialismul dă înțelesate, ideii de libertate, etalînd apoi celelalte deziderate și revendicări. Munca țărănească se desfășoară în cadrul naturii vii, ca proces specific și de durată lungă și neîntreruptă.

Cu timpul, s-au constituit categoriile profesionale și clasele sociale, afacerile marii burghezii, peacticate neonest, fiind tot mai mult considerate ca activități de interes național. Inițiativa individuală și profitul deveniseră cei doi poli ai economiei liberale, nesiguranța veniturilor necesare statului român era cauza principală a crizelor lui politice permanente.

Partidul Național Țărănesc avea și are un corp de principii despins, preponderent, din realitățile vieții, muncii și revendicărilor țărănimii noastre, familiilor și ale pămîntului ei. Mașinismul, diviziunile muncii și anarhizarea pieții au împins țărănimea la periferia vieții sociale. Pămîntul, animalele și atelajele au fost aduse forțat în cooperuri și alte false cooperative. Probleme mari și numeroase așteaptă minți înțelepte și neîntîrziate. Familiilor țărănești și cooperativelor lor libere trebuie să li se recunoască toate drepturile pînă acum (pensii, scutiri de cote obligatorii, economia de piață, etc), se scrie și despre o eventuală „economie paralelă".

Cu anticipări ale unor idei expuse mai sus au scris și:

— Ion Ghica, care atribuia principalelor sectoare ale economiei românești și funcțiuni ideologice: „...burghezia — stat major al industriei manufacturiere — a fost pretutindeni păzitorul libertății", iar „plugăria a fost pavăza patriotismului" (I. Ghica, „Convorbiri economice", vol. 3, ed. 3, pag. 5—6).

— Victor Jinga, „Triumful cooperației, în „Tribuna cooperației ardelene"... „În mai puțin de 100 de ani ideea cooperației s-a înscris în rîndul marilor principii care guvernează lumea" — „România rurală, în primul rînd, își împletește rosturile de mîine cu izbînzile sau înfrîngerile cooperației românești". (Cluj, iunie 1930 pag. 3 și 5).

— Victor Jinga despre Gh. Gide, în „Trib coop. ard." 1932, pag. 50—52.

— Victor Jinga în „Dinamica economiei cooperatiste", 1941 pag. 288... „Australianul ca și irlandezul, românul cît și japonezul, popoare așezate pe meridiane îndepărtate și pe trepte deosebite de civilizație au mișcările lor cooperatiste".

— Matolcsy M. a SCRIS în cartea sa: „...Planul noii reforme agrare" (în Ungaria), Budapesta 1934 pag. 67: „Ungaria era una din țările europene pe care o părăsesc mai mult locuitorii ei"... „În 15 ani (1899—1913) au plecat din Ungaria 1 400 000 locuitori cea mai mare parte a lor au fost muncitori agricoli și proprietari parcelari".

— Relatarea unor revendicări esențiale ale P.N.Ț.-c.d. dosăcătuțarea inițiativei particulare, dispoziție exclusivă asupra produsului muncii proprii, cultură, sănătate și politică socială pentru țărănime, cooperație, privatizări, democrație, morală creștină, anticomunism, îngrijirea pămîntului, a pădurilor și pășunilor, asistență statală, latinitate, ordine.

Duminică în Piața Aviatorilor

Duminică, 22 aprilie a.c., orele 12, va avea loc în Piața Aviatorilor o ADUNARE PUBLICĂ convocată de Organizația Capitalei a Partidului Național Țărănesc — creștin și democrat.

Vor lua cuvîntul fruntașii ai partidului.

Concertele săptămînii

FILARMONICA „GEORGE ENESCU" — Ateneul Român

Luni 23 aprilie ora 19	Recital de pian ADRIANA BERAN Program Mozart
Marți 24 aprilie ora 18	Recital de orgă NICOLAE LICARET Händel, Bach, Ritter, Musorgski
Miercuri 25 aprilie ora 19	Confluența Artelor Realizare: CRISTINA VASILIU Parfumul epocii romantice II
Joi 26 aprilie Vineri 27 aprilie ora 18	Concert simfonic Dirijor: MIRCEA CRISTESCU Soliști: VIRGIL FRÎNCU (flaut) ION IVAN RONCEA (harpă) IANCU VĂDUVA (trompetă) Leopold și W. A. Mozart

Despre reprezentativ

(Urmare din pag. 1)

respunzător unei frecvente de opinii, Lincoln dădea un înțeles adînc felului său de a corespunde celor mulți. Președintele acesta ciudat guverna parcă prin proverbe. Or, proverbul e înțelepciunea comună, e luciul colectiv. Proverbul are ceva din ce se întîmplă mereu. Și acest mereu, această repetiție se sedimentează în sufletul omului de rînd. Lincoln explora omul de rînd și omul de rînd îl iubea fiindcă se afla în el, atîta vreme cît se poate iubi într-un complex politic. Asta nu înseamnă că el avea totdeauna dreptate. Omenirea se caută mereu, iar istoria e plină de vicii și vicisitudini.

În lupta curioasă dintre Jefferson și Hamilton, reprezentativul era cînd într-o parte cînd în cealaltă. Și asta s-a prelungit așa multă vreme în istoria Statelor Unite. De aceea democrația exclusivistă e un non-sens. Poporul prin democrație, e în dialog. Or dialogul civic, înseamnă libertate democratică. Și oamenii greșesc în acest necurmat colociu în istorie. Dar oricum, poporul a ieșit, pentru demnitatea lui umană, prin apărarea a ceea ce el crede în general, a ieșit de sub monologul Cezarului. Chiar dacă Cezarul ar rezolva mai „prosper" sau mai monumental anumite lucruri. Piramidele nu-l justifică pe Faraon...

Spuneam că democrația nu poate fi exclusivistă tocmai fiindcă nu putem să fim de una și o aceeași părere. Acei care nu sînt într-un anumit timp reprezentativi, după indicațiile alegerilor, nu înseamnă că sînt decăzuți politic și nu sînt supuși unui „capitis diminutio" prin faptul că nu sînt majoritari. Nu se întîmplă o degradare în condiția umană a asa-zisei „opoziții". Ei sînt numai de altă părere, cu sau fără perspectiva de a fi reprezentativi, dar, oricum, opinia lor de cele mai multe ori aduce sugestii de guvernare sau, măcar corectori. Paradoxal, dar opoziția este santinela majorității.

Obstrucție politică sau neputință organizatorică?

În susținerea de către un partid a unei campanii electorale eficiente, un rol important revine ziarului său. Mijlocitor în dialogul la candidați-alegători, îngreunarea difuzării lui, în special în această perioadă, reprezintă un handicap greu de suportat pentru partidul respectiv. Ce se întîmplă cu „Dreptatea"?

Dintr-un reportaj al televiziunii aflăm, de pildă, că interesul cititorilor din Galați pentru anumite ziare, între care și „Dreptatea", este scăzut. Surprinderea ne-a dispărut cînd am constatat (de data aceasta nu prin intermediul TVRL) că acolo numai „Adevărul" (pro-F.S.N., dacă mai e nevoie s-o spunem) se vinde la timp „România liberă" se difuzează cu întîrzieri de cel puțin o zi, iar „Dreptatea" apare pe rețea numai după ce doritorii protestează; chiar și atunci li se oferă numere vechi de 3—4 zile. Situații ciudat de asemănătoare se înregistrează în multe orașe mari: Buzău, Bacău, Iași, Sibiu, Petroșani, Cluj, Oradea Slatina. Există cazuri cînd exemplarele ziarului „Dreptatea" se stochează fără a se pune în vînzare și apoi se returnează, ori se predau la D.C.A. În mediul rural ziarul nu ajunge, deși posibilități ar exista (abonamente și vînzare prin unitățile cooperației). Să credem deci că cineva hotărăște în numele alegătorilor ce trebuie aceștia să citească? Fiindcă la peste 600 000 de membri ai P.N.Ț.-c.d. (și ziarul nu este citit numai de ei) este greu de crezut că nu se pot vinde 400 000 de ziare.

La Direcția de Expediere a Presei ni se spune că „Dreptatea" se trimite la timp și în tirajul cerut. Distribuția se face în funcție de comenzile primite de la județe. Aceste comenzi nu sînt reaiste, dovadă faptul că ziarul nu acoperă cerințele nici în orașe, nici în mediul rural după cum ne informează organizațiile județene ale P.N.Ț.-c.d. Un singur exemplu: în județul Gorj s-au primit în martie 8 000 de exemplare zilnic; pentru luna aprilie s-a cerut la Direcția de Expediere a Presei o reducere cu 3 000, dar comandă s-a făcut numai pentru 1 000 de exemplare zilnic. Pe ce bază s-au făcut aceste evaluări?

Din convorbirile purtate cu conducerea Direcției de Poștă a municipiului București (doamna director Chirițeu și domnul director Preda) am aflat că, pentru capitală, situația difuzării presei este următoarea:

— De la Direcția de Expediere a Presei se primesc în general ziare cu lipsuri de tiraj și cu întîrzieri (contrar celor spuse de reprezentanții D.E.P.);

— Mijloacele de transport puse la dispoziție de Autobaza 2 Ciulești sînt insuficiente, neputîndu-se acoperi toate traseele. Uneori, din parcul de treizeci și nouă de mașini afectate distribuirii presei sînt folosite numai jumătate. În plus, unele rămîn în pană pe traseu, nemaifiind înlocuite;

— Foarte multe chioșcuri sînt găsite închise, neputîndu-li-se lăsa presa;

— Lucrătorii de la chioșcuri nu sînt interesați să vîndă ziare (apar lipsuri la numărul de exemplare se formează cozi), preferînd țigările săpunurile, etc.

— Direcția de Poștă nu dispune de o rețea proprie de desfacere a presei, aceasta fiind trecută la I.C.I.-Tutunul, prin decretul 122/1982, încă în vigoare. Interlocutorii ne-au precizat că s-a cerut abrogarea acestui decret, ceea ce ar insemna preluarea a 144 de chioșcuri (din circa 800 aparținînd I.C.I.-Tutunul). Am fost asigurați că în termen de 20 de zile de la preluarea rețelei de difuzare s-ar reglementa vînzarea ziarelor, vînzătorii fiind cointeresați prin acordarea unei remize. În acest sens, ministerul a fost solicitat încă de acum două luni. Ce așteaptă oare acest minister? Indicații?

Nici în privința abonamentelor, „Dreptatea" (dar sînt convinși că nu numai ziarul nu stă mai bine. De ziarul sosește la oficiile tale după plecarea de pe teren. Aceasta este evident, la întîrzieri la tribuire (o zi, dar și trei). Unele oficii nu-n-au contractat abonamente la „Dreptatea", considerînd fără nici un temel, că referitoare la abonamente primită de la Direcția Poștă privește numai ziarele, situație care determină „Dreptatea", care s-a părut după mai bine de trei decenii. Este clar cine au decis au fost factorii respectivelor oficiile. Mai precis opțiunile politică a dumneaor. Ce poate face politică, din afara orelor de program s-ar întîmpla dacă, de pildă, pîinea s-ar vinde numai celor care împărtășesc patimile politice ale vînzătorilor?

Există deci motive subiective dar și subiective care împiedică „Dreptatea" de a ajunge la timp și în mîna cititorilor. Ar fi de dorit ca situația să se regleze cît mai timp util (credem că poștei), ea afectînd și publicației.

Campania electorală este punct terminus alegerile care le dorim neviciate. Obstrucționarea dialogului dintre masele de alegători prin intermediul ziarului echivalează acum cu un act de sabotaj politic. Vă rugăm cititorilor!

ALEXANDRU GAV

P.S. O sugestie pentru filialele județene ale P.N.Ț.-c.d.: organizarea unor vînzări paralele de vînzare a ziarului „Dreptatea" prin distribuitori și în mod special funde ziarul nu ajunge la cititor) prin rețeaua de difuzare (accordîndu-se bonificații corespunzătoare din vînzare). Primim în continuare foarte din județe: de exemplu, abonații din Vîlcea au primit 4 sau 5 exemplare ale „Dreptății" din „Adevărul" în schimb regulat.

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box. 12-201, telex 10376 prsfir București, Calea Griviței nr 64—66.

Tiparul: Combinatul poligrafic București.